

ДЖАКИ КОЛИНС ВЛАСТ

Част 1 от „Връзки в Ел Ей“

Превод от английски: Валентина Рашева, 1998

chitanka.info

Уважаеми читатели,

Добре дошли в света на книгата „Връзки в Ел Ей“. От доста време не ми даваше мира мисълта да напиша роман в няколко части. Но миналата година, когато създадох поредицата от четири романа за ТВ справочник и получих толкова много от вашите чудесни писма, вече знаех, че искам да я направя по-голяма и по-хубава! „Връзки в Ел Ей“ е разказ за едно сензационно убийство в Лос Анджелис. Този роман от четири части среща различни характери — до един реално съществуващи, но умело замаскирани, които съм наблюдавала през всичките си години в Холивуд. Моята героиня — Медисън Кастели — е от типа жени, за които най-много обичам да пиша: силна, жизнена, независима. Тя е журналистка, командирована в Ел Ей от списание „Манхатън Стайл“. Целта ѝ е да напише материал за прочутия импресарио Фреди Леон — човек с огромна власт и пъклена хитрост.

Знам, че мнозина от вас харесаха Лъки Сантанджело — героинята, която обрисовах в четири от книгите си: „Шансове“, „Лъки“, „Шефката“ и „Вендета“: отмъщението на Лъки. Опитах се да създам от Медисън, също толкова обаятелен персонаж.

Моята страст е писането, а да дадеш живот на роман в няколко части — това е едно чудесно предизвикателство. Първо до вас ще стигне „Власт“, следвана от „Мания“, после „Убийство“ и накрая — „Отмъщение“.

Когато четете книга, която действително грабва вниманието ви, тя ще е празник и за очите, ако героите оживеят пред вас. Вярвам, че във всичките си седемнадесет книги съм уловила същността на прототиповете си. Разбира се, сменила съм имената, за да прикрия недотам невинните!

Създаването на „Връзки в Ел Ей“ бе същинско приключение. Надявам се, че ще бъдете с мен през всичките

четири части на романа и че книгите ще ви държат будни до късно през нощта.

Останете с мен — обещавам, че ще се забавляваме.

Приятно четене!

Джаки Колинс

ПРОЛОГ

Лос Анджелис

1997

Наближаваше полунощ, когато лъскавият мерцедес спря пред затворената книжарница на Фармърс Маркет във Феърфакс. Шофьор, облечен изцяло в черно, включително кожените ръкавици и непроницаемите очила, излезе от колата и хвърли един поглед наоколо.

Недалеч от него, едно хубаво момиче, седнало в паркирания си автомобил „Камаро“, побърза да каже *чао* на приятелката, с която бърбореше по мобифона, и излезе от колата, като я заключи.

— Здравейте! — каза тя, пристъпвайки към странно облечения шофьор на лимузината. — Казвам се Кимбърли. Мистър Х ли ви изпраща?

Той кимна и учтиво ѝ отвори задната врата. Тя влезе в колата. Той затвори и се качи на предната седалка.

— Мистър Х настоятелно моли да си сложите превръзка на очите — каза той, без да се обръща. — Ще я откриете на седалката до себе си.

Окей, помисли си Кимбърли, *извратени сме значи. Нищо ново.* Кимбърли (истинско име Мери Ан Джоунс, бивша жителка на Детройт) вече от 18 месеца работеше като проститутка в Холивуд и пред очите ѝ за това време, беше минало какво ли не. Да се вози на задната седалка на лимузина с превръзка на очите, бе само невинна шегичка в сравнение с някои от нещата, които я бяха карали да прави.

Сложи си меката кадифена превръзка и се облегна назад — почти се унесе в дрямка, докато лимузината се носеше бясно към целта си.

Двадесет минути по-късно колата намали и тя чу звука от отварянето на тежка порта.

— Сега може ли да си сваля превръзката? — попита тя, като се наведе към предната седалка.

— Изчакайте, ако обичате — отвърна шофьорът.

След няколко секунди лимузината спря. Кимбърли оправи роклята си — твърде оскъдно по размери творение на дизайнерското изкуство, — която бе купила при разпродажба от магазин на веригата „Барне“, после разреса къдравата си руса коса. Шофьорът отвори вратата.

— Излизайте! — заповяда той.

Без да пита повече, тя свали превръзката и го последва през парадния вход на голямо имение. Той отвори вратата с ключ и я въведе в тъмното преддверие.

— Ау! — възкликна Кимбърли, премигвайки срещу огромния полилей, който висеше над тях. — Не ми се ще да съм точно под него, ако стане земетресение.

— Ето парите ви — каза шофьорът и ѝ подаде надут от банкноти плик.

Тя го взе и го натъпка в кафявата си кожена чанта — оригинален модел на фирмата „Коуч“, която си бе купила същия ден в Сенчъри Сити.

— Къде е Мистър Х? — попита тя. — В спалнята ли?

— Не — отвърна шофьорът, — в ън е.

— Както кажете — рече тя и повдигна гърди, опаковани в сутиен размер „36 С“, който купи тук, в Холивуд, веднага след като спечели конкурса за красота в родния си град.

— Както кажете — подигравателно я изимитира шофьорът. После я хвана за лакътя и я преведе през разкошно обзаведената всекидневна към френските прозорци, от които се откриваше басейн с черно дъно.

Мъжът стискаше лакътя ѝ прекалено силно — това никак не ѝ се понрави. *И как си позволява да ме имитира!*, ядосваше се тя. *Къде, по дяволите, е този Мистър Х?* Готова беше да прави, каквото ще прави и да приключва с това, за да се прибере у дома при гаджето, с което живееше — бивш модел и звезда от порнофилми със стоманени мускули.

— Мистър Х, би искал да знае дали можете да плувате — изрече шофьорът и се спря точно до басейна.

— Не — отговори тя, чудејки се защо лампите не светят, мястото изглеждаше направо злоещо. — Макар че смятах да се науча.

— Най-добре да почнеш отсега — каза шофьорът и преди да разбере какво става, той силно я тласна в дълбокия край на басейна.

Тя стигна дъното и се издигна на повърхността секунди покъсно, плюейки и кашляйки от водата, диво размахала ръце във въздуха.

— Помощ! — изпищя, опитвайки се да поеме дъх. — Казах... ви... че не мога... да плувам. Шофьорът стоеше на ръба на басейна, членът му беше изваден, а дясната ръка бясно действаше.

— Помогнете ми! — изкрещя Кимбърли, която отчаяно се бореше, преди да изчезне под водата за втори път.

Мъжът продължи, докато се изпразни върху главата на момичето, когато то отново се появи на повърхността.

— Ти си луд! — изпищя то, преди водата да го погълне за трети път.

След това всичко потъна в тъмнина.

ПЪРВА ГЛАВА

Една година по-късно

Мадисън Кастелини не изпитваше, особено удоволствие да пише материали за Холивуд. Животът на богатите безделници ѝ беше чужд — и точно по тази причина нейният главен редактор, Виктор Симънс, реши, че тя е най-подходящият човек за материала.

— Не си затънала до шия във всичките му там холивудски простотии — беше ѝ казал той. — Нямаш вземане-даване с така наречения елит във властта, затова си идеалният журналист, който ще ми даде искрено написана, вярна статия за Фреди Леон, господин Всемогъщи. Освен, това си и хубава, значи ще ти обърне внимание.

Точно така, мрачно си мислеше Медисън, докато се качваше в самолета на „Америкън Еърлайнз“ за Лос Анджелис. Толкова съм хубава, че преди три месеца Дейвид, гаджето, с което живяхме цели две години, излезе да купи цигари и така и не се върна.

Беше ѝ оставил обаче някаква бележчица, пъзълото му с пъзльо, в която обясняваше как не бил дозрял за такъв сериозен ангажимент и никога нямало да може да я направи щастлива. Пет седмици по-късно някой и каза, че той се оженил за гаджето си от детските години — една безцветна блондинка с огромни гърди и обратна захвапка.

Толкова значи му е бил страхът от обвързване.

Медисън беше два̀сет и девет годишна и изключително привлекателна, въпреки опитите ѝ да омаловажи хубостта си, като носи само практични дрехи и почти не слага грим. Но колкото и да се стараеше, нищо не можеше да скрие бадемовите очи, добре очертаните скули, съблазнителните устни, гладката смугла кожа и непокорната гарвановочерна коса, която обикновено носеше, вързана на опашка. Да не говорим за стройното, високо метър седемдесет и пет тяло, с добре заоблени гърди, тънък кръст и дълги като на танцьорка крака.

Самата Медисън не се смяташе за хубава. Нейният идеал за женска красота бе майка ѝ, Стела — изваяна като статуя блондинка,

чиито проникновени очи и чувствени устни напомняха на много хора за Мерилин Монро.

По външност, Медисън се беше метнала на баща си, Майкъл, петдесет и осем годишен и все още най-привлекателният сред връстниците си в Кънектикът. Освен това, беше наследила неговата желязна решимост и безспорен чар — две прекрасни качества, които много ѝ помогнаха да напредне в журналистическата кариера. Тя водеше постоянна рубрика в списанието, където излизаха нейни очерци за света на богатите, известните и влиятелни персони.

Медисън обичаше професията си — да преследва истината, да прави обществено достояние, заровените хорски тайни. Политиците и магнатите бяха любимите ѝ събеседници за интервюта. Кинозвезди, спортисти и холивудски асове заемаха последните места в ранглистата ѝ. Не се смяташе за конфликтен журналист, от така наречените *хрътки* — макар понякога, болезнената ѝ откровеност да притесняваше интервюираните. Повечето от събеседниците ѝ бяха свикнали да се крият зад многочислена кохорта свои служители, отговарящи за връзките с обществеността.

Какво да се прави, като не им харесва — Медисън просто казваше истината.

Тя се настани на мястото си — в първа класа, до прозореца — и се огледа; веднага забеляза Бо Дийкън, известен телевизионен водещ, който имаше също тъй добре известен проблем с твърдите наркотици. Бо не изглеждаше във форма — лицето му имаше нездравия цвят на тесто, долната челюст бе отпусната, — но все още успяваше да се пооживи малко, когато камерите забръмчат в популярното му нощно предаване.

Медисън се надяваше, че седалката до нея ще остане свободна, но уви! В последния момент, някаква задъхана едрогърдеста блондинка в миниатюрна черна кожена рокличка бе качена с почести на борда на самолета от двамина притеснени представители на авиолинията, които я отнесоха почти на ръце до мястото ѝ. Медисън разпозна момичето като Сали Т. Търнър, най-новата любимка на таблоидните издания. Сали беше звездата на „Учи!“, евтин комедиен телевизорен сериал от половинчасови епизоди, който се излъчваше всяка седмица. В него тя играеше ролята на съблазнителна инструкторка по плуване, която посещава различни богаташки имения, за нула време

завърта мъжките глави, спасява удавници на поразия — и през цялото време се кипри в невероятно изрязан черен бански костюм от гумирана материя, чиято единствена цел бе да подчертае надутите със силикон гърди, петдесетсантиметровата талия и дългите бедра.

— Ау! — възкликна Сали, като се отпусна на седалката и пооправи буйните си руси къдрици. — Едва не го изтървах!

— Добре ли сте, госпожо Търнър? — запита притеснено авиослужител номер едно.

— Какво да ви донеса? — добави угоднически авиослужител номер две.

И двамата се пулеха като замаяни, вперили очи в пищния ѝ бюст, като че ли никога преди не бяха виждали такова нещо. *А може и наистина да не са виждали*, помисли си Медисън.

— Всичко е тип-топ, момчета — каза Сали и ги ощастливи с широка усмивка. — Съпругът ми ще ме чака в Ел Ей. Ако бях изпуснала самолета, щеше направо да посинее от бяс!

— Ами нищо чудно да е така — заяви авиослужител номер едно, пулейки очи.

— И аз тъй смятам! — съгласи се другият.

Медисън зарови лице в броя на „Нюзуик“ — последното, което ѝ трябваше в момента, беше да завързва разговор с тази празноглава жена. Някак отстрани чу, че стюардесата моли двамата мъже да напуснат и малко по-късно голямата машина се засили по пистата.

Без никакво предупреждение, Сали внезапно се вкопчи в ръката на Медисън, която едва не изтърва списанието си.

— Мразя да летя — изпищя Сали, мигайки често-често с огромните си сини очи. — Искам да кажа, не че точно мразя да летя, по-скоро май мразя да катастрофирам.

Медисън внимателно отмести пръстите на момичето от лакътя си.

— Затворете очите си, поемете дълбоко въздух и бавно бройте до сто — посъветва я тя. — Аз ще ви кажа, когато вече сме във въздуха.

— Ох, много ви благодаря — избърбори Сали. — Не бих се сетила сама.

Медисън се намръщи. Явно ѝ предстоеше тежък полет. Как не можа да ѝ се падне някой по-интересен на съседната седалка!

Сгъна списанието и се загледа през илюминатора, докато самолетът излиташе. За разлика от Сали, тя много обичаше да лети. Бързото набиране на скорост, онова опияняващо чувство, трепетът, когато колесникът се отлепя от земята, първоначалното издигане — всичко това винаги я изпълваше с голямо вълнение, независимо колко пъти го бе преживявала.

Сали седеше до нея тихо, стиснала здраво очи, издутите ѝ устни се движеха, оформяйки поредното число.

Когато отново погледна, вече бяха във въздуха.

— Невероятно! — възкликна Сали и се обърна към Медисън: — Вие сте фантастична!

— Моля ви, за нищо — промърмори Медисън.

— Ама не, наистина — държеше на своето Сали. — Съветът ви действително свърши работа!

— Радвам се — отвърна Медисън, на която вече ѝ се щеше, Мис Гумен бански да си бе държала очите затворени през цялото пътуване.

В този миг на помощ ѝ се притече не кой да е, а самият Бо Дийкън; той се придвижваше към тях с чаша скок в ръка.

— Сладичката ми Сали! — възкликна Бо. — Днес направо ми иде да те изпапкам!

— О, здрасти, Бо! — невинно отвърна Сали. — И ти ли си с този самолет?

Умен въпрос, мрачно си помисли Медисън. Какво удоволствие е да пътува човек с интелектуалци!

— Да, сладурче, ей там съм седнал — каза той и посочи от другата страна на пътеката. — Паднал съм се до някаква дърта кранта. Що не опитаме да я накараме да си сменим местата?

Сали запърха с дългите си изкуствени мигли.

— Как се движи рейтингът ти напоследък? — попита тя, като че ли това бе решаващ фактор дали да седне до него или не.

— Едва ли е толкова висок като твоя, бейби — ухили се той. — Що не ида да помоля старата кранта да се мръдне?

— Тук си ми е доста добре — каза Сали.

— Хайде, хайде — не млъкваше Бо. — *Трябва да седнем заедно, за да можем да говорим кога пак ще се появиш в моето предаване. Последния път, като участваше, рейтингът ми се вдигна повече от този на Хауърд.*

Сали се закикоти, доволна от комплимента.

— Участвах в шоуто на Хауърд в Ню Йорк — каза тя, облизвайки с розово езиче пухкавите си устни. — Тооолкова е груб, но пак е готин.

— Ти си първата, която чувам да казва, че Хауърд бил готин — заклати глава Бо.

— Ами такъв си е — продължи Сали. — Такъв един голям и страшен, и все говори за малкото си пишле. Аз обаче предполагам, че сигурно има ей такава парче!

На Медисън ѝ мина през ум, че всъщност в момента седи до един истински, жив символ — прословутата *руса холивудска кукла*. Ако преразкаже този диалог на някои от нюйоркските си приятели, сигурно няма да ѝ повярват.

— Имам една идея — каза Медисън и се наведе напред, обръщайки се директно към Бо. — Ако това би ви помогнало, аз мога да сменя мястото си с вашето.

Сега Бо я забеляза за първи път.

— Хей, малката, много мило от ваша страна — каза той с онзи специален тон, в смисъл: *Аз съм голяма звезда, но мога да се държа учтиво и с простосмъртните*.

„Малката“? *Този майтап ли си прави?*

— При едно условие — прекъсна го Сали.

— И какво е то, сладурче? — попита Бо.

— Трябва да седя до тази дама, когато се приземяваме. Тя е направо върхът. Помогна ми да преживея излитането. Тя е като някаква, как да го кажа, магична лечителка.

Бо вдигна вежда.

— Наистина? — попита той и за втори път погледна Медисън. — Ти да не си от ония екстрасенси, сладурче? Може би трябва да те поканя в предаването си.

— Благодаря ви за предложението, господин Дийкън — хладно отвърна Медисън. — Имам чувството, че е по-добре да се придържате към гости от типа на шимпанзето Макс.

Бо ѝ намигна.

— Значи гледаш шоуто, а?

Когато не мога да спя, искаше ѝ се да каже. Когато съм изгледала всичките стари филми, а Летърман и Лено повтарят едно

и също и изобщо не знам какво друго да правя.

— Понякога — отвърна с приятна усмивка, събирайки вещите си, след което стана и се премести от другата страна на пътеката, в освободената от Бо седалка.

Жената, която той бе нарекъл *стара кранта*, се оказа делова дама с приятна външност, на около четиридесет години, която усърдно работеше нещо с портативния си компютър.

— Здравейте — каза Медисън. — Сменихме местата си с господин Дийкън. Имате ли нещо против?

Жената вдигна очи.

— Удоволствието е изцяло мое — отвърна тя. — Направо се притеснявах, че ще ми се наложи да *говоря* с него.

И двете се засмяха.

Медисън се облегна доволно. Тази спътница много повече ѝ допаднаше.

ВТОРА ГЛАВА

— Изобщо не ми дреме — отсече Фреди Леон, фиксирайки с хладен поглед нисичкия брадат човек, който седеше като на тръни в стол „Биедермайер“ от другата страна на огромното бюро.

— Казвам ти, Фреди — пенеше се брадаткото. — Кучката му с кучка не ще да участва.

— Слушай — повтори Фреди, — ако аз кажа, че ще го направи, значи така и ще стане.

— Тогава по-добре ти да говориш с нея.

— Това и смятам да сторя.

— Колкото може по-скоро.

— Не ми давай зор, Сам.

Фреди се държеше студено, както винаги. Не обичаше да му дават съвети. Не беше станал най-влиятелният импресарио в Холивуд, водейки се по чужд акъл — особено пък, на разни като Сам Ловски, някакво си мениджърче, чието единствено съприкосновение със звездната слава, бе известната му клиентка Лусинда Бенет — филмова примадона, невероятна досадница и невероятен талант.

Фреди Леон беше четиридесет и шест годишен мъж с непроницаемо лице на изпечен покерджия.

Имаше непроницаема физиономия, обикновена кестенява коса, очи в подобен оттенък и бърза, хладна усмивка, която рядко стигаше до очите му. Шеф и собственик на всемогъщата IAA — *International Artists Agency*, той се бе сдобил с прякора Змията, заради умениято майсторски да се вмъкне или измъкне от всяка сделка, в зависимост от момента. Никой не смееше да го нарича Змията в очите. Съпругата му, Даяна, го стори веднъж. Това бе единственият случай, когато той й вдигна ръка.

Сам се изправи, готов да тръгва. Фреди не го спря — повече нямаше какво да му каже.

Само секунда след като Сам затвори вратата, Фреди вдигна телефона, набирайки чрез централата личния номер на Лусинда Бенет.

Вдигна самата тя; звучеше сънена.

— Как е любимата ми клиентка? — запита Фреди, влагайки в студения си, безчувствен глас всичкия чар, на който бе способен.

— Спи — троснато отвърна Лусинда.

— Самичка? — попита Фреди.

Кръшен смях.

— Не е твоя работа.

Фреди се изкашля.

— А какви са тези приказки, които чувам, че си се държала като лошо момиче?

— Не ми говори снизходително, драги — лениво провлече Лусинда. — Твърде стара съм и твърде богата вече, за да слушам подобни глупости.

— Не ти говоря снизходително — отвърна Фреди. — Просто ти напомням, че в крайна сметка, доброто поведение винаги печели.

— Предполагам, че Сам се е довял при теб — каза Лусинда, като с тона си даде да се разбере пълната липса на уважение към личния ѝ мениджър.

— Точно така — отвърна Фреди. — Разправя, че си смятала да се откажеш от онзи филм с Кевин Пейдж.

— Абсолютно вярно ти е казал.

Фреди потисна раздражението си. В неговата професия беше задължително да запази хладнокръвие.

— Но защо би ти хрумнало такова нещо, след като сделката вече е уредена и получаваш дванайсет милиона долара? — попита той.

— Защото Кевин Пейдж е твърде млад за мен — веднага отвърна Лусинда. — Изобщо не ми се иска да изглеждам на екрана като някоя стара пачавра.

— Казах ти преди три седмици, Лусинда, има го и в договора ти: ще наемат този оператор, когото ти им посочиш. Можеш да изглеждаш и на осемнайсет, ако поискаш.

— Гоня четиридесетака, Фреди — сръза го тя. — Нямам никакво желание да приличам на осемнадесетгодишна.

Със сигурност знаеше, че тя е поне на четиридесет и пет.

— Окей — спокойно продължи той. — Двадесет и осем, тридесет и осем — на колкото ти хареса.

— Не се опитвай да ме баламосваш. Кевин Пейдж е твой клиент, направи два хитови филма, а сега ти мислиш, че ще бетонираш кариерата му, като ни събереш двамата в една и съща продукция.

— Не е вярно. Тази сделка е заради теб. Много е важно да продължаваш да поддържаш интереса на по-младата публика — той спря, преди да продължи нататък: — Ти си невероятна звезда, Лусинда, няма по-голяма от теб. Но освен това, трябва да осъзнаеш, че има много млади хора, които не са и чували за теб.

— Начукай си го, Фреди — отвърна тя, побесняла. — Мога да правя каквото поискам.

— Не — настъпи този път Фреди с по-твърд глас. — Не, не можеш. Ще правиш каквото аз реша.

— А ако откажа?

— Тогава няма повече да съм твой импресарио.

— Фреди, скъпичък, някой път имам чувството, че не схващаш напълно положението — каза Лусинда и леденият ѝ глас се заби в ухото му. — Импресариите би трябвало да целуват краката ми, молейки се да ме представляват.

— Щом така искаш, Лусинда — рече той с абсолютно хладнокръвен тон.

— Може би искам — каза тя, предизвиквайки го нарочно.

— Обади ми се, като решиш — заяви той. После изигра най-важния си коз: — А между другото, помниш ли оня случай преди много-много години, когато ме помоли да открия едни стари снимки, които първият ти съпруг беше направил, и аз успях да ги докопам?

— Да.

— Странна работа — бавно изрече Фреди. — Преглеждах сейфа си онзи ден и май открих, че съм запазил негативите.

Тя повиши глас, сепната и развълнувана:

— Изнудваш ли ме, Фреди?

— Не — равнодушно отвърна той. — Просто се опитвам да те накарам да подпишеш договор, който стои на бюрото ти вече от седмица. Един договор, който ще ти донесе дванадесет милиона долара, ще те вкара в главната роля с най-известната млада звезда в Щатите и ще задържи кариерата ти на върха, точно където ѝ е мястото — поспря, за да ѝ даде време да смели чутото. — Помисли си,

Лусинда, и ми кажи решението си до довечера — преди тя да успее да отговори, той затвори телефона.

Актриси! Толкова задници са облизали, докато се издигнат, че като се докопат веднъж до върха, единствената им цел е да създават неприятности.

Но никой не можеше да създава неприятности на Фреди Леон.

Властта беше в неговите ръце и той никак не се свенеше да я използва.

ТРЕТА ГЛАВА

Натали де Барж погледна часовника си, модел на „Булгари“, който неотдавна получи като подарък, и тихо изруга. Как само летеше времето! Каква досада, пак беше в закъснение! Толкова неща имаше да свърши, преди да посрещне на летището най-добрата си приятелка и бивша съквартирантка от колежа — Медисън. На всичкото отгоре, след като отиде с колата до летището на Ел Ей, после трябва да се върне в студиото навреме за своята рубрика в новините в шест. Водеше предаване за шоубизнеса в една регионална телевизионна компания и макар да обичаше работата си, определено имаше амбиция да се занимава с нещо по-значимо от отразяването на злободневните клюки и дребни събития от света на звездите.

Натали беше изключително активна двадесет и девет годишна тъмнокожа дама с големи кафяви очи и закръглено тяло. Комплекси ѝ създаваше единствено ниският ръст — само метър и петдесет и шест. Страхотно искаше да се бе родила висока и стройна като Медисън, която с нетърпение чакаше да посрещне. Приятелките се чуваха по телефона минимум два пъти седмично, но не беше като да живеят в един град. Натали наскоро бе скъсала с гаджето си Дензъл, безработен художник. Много добре се получаваше, защото и Медисън вече не живееше с Дейвид. *Да, да, помисли си Натали, наистина ще има за какво да си говорим.*

Вече бе успяла да се убеди, че Дензъл почти не ѝ липсва, макар че, проклетникът, имаше много хубаво тяло. Тъжната истина беше, че понякога хубавото тяло не е достатъчно. Дензъл живя на гърба ѝ повече от година и когато тя спря да плаща сметките, изчезна посред нощ със скъпата ѝ стереоуредба и цялата колекция компактдискове на класици в соул музиката. Марвин Гей и Ал Грийн ѝ липсваха повече от Дензъл.

— Хей, хей! — чу се гласът на Джими Сика, водещия нощните новини, когото съвсем наскоро бяха назначили от Денвър. — Каква е тази прическа?

Натали се обърна и изгледа Джими. Беше над метър и осемдесет висок и изключително привлекателен, което никак не я впечатли, тъй като не си падаше по идеални хубавци като него — предпочиташе гаджетата ѝ да са с по-екстравагантна външност.

— Подстригах се — каза тя и небрежно докосна късата си модерна прическа. — Харесва ли ти?

— Прави те да изглеждаш на около дванайсет години.

Тя му се усмихна широко.

— Леле, трогната съм. В този град това би трябвало да е комплимент.

— Дълга коса, къса коса — винаги изглеждаш страхотно — усмихнато продължи Джими. Имаше великолепна усмивка — и великолепна съпруга, чиято снимка държеше на лично място върху бюрото си.

— О, благодаря, Джими — каза тя, говорейки нарочно с провлечен южняшки акцент. — Не съм си помисляла, че ще забележиш.

Джими я възнагради с най-бляскавата си усмивка на професионален говорител, разкривайки ред идеални зъби и мъжествено очертана брадичка.

— Всички мъже тук те забелязват.

Джими Сика да не ме сваля? Хайде бе!

— Отивам да посрещна приятелката си — рече Натали, сменяйки бързо темата. — Пристига от Ню Йорк, ще пише материал за Фреди Леон.

Джими явно остана впечатлен.

— Импресариото?

— Има ли друг Фреди Леон?

— Звучи интересно.

— Медисън е интересна жена.

Джими си позволи един дълъг, замечтан поглед.

— Ако е твоя приятелка, няма как да не е интересна.

— Ами... може да я доведе в студиото някой ден, да ѝ покажа забележителностите.

— Хрумна ми нещо по-добро. С жена ми организираме малка вечеря в събота у дома — защо не доведеш приятелката си? Брат ми

ще дойде, и едни стари другари от колежа. Може да си вдигнем чудна веселба.

— Каква точно веселба имаш предвид, Джими? — закачливо попита тя.

— Не *такава* веселба, сладурче — отвърна той и се засмя. — Съжалявам, че трябва да те разочаровам, но аз съм най-благопристойното момче в града.

— О, знам — каза тя, завързвайки лек флирт, въпреки че не беше от нейния тип мъже. — Точно това ти харесвам.

Той изразително вдигна вежди:

— Сериозно?

— Да, сериозно.

Размениха си по една усмивка. *Хм*, мина ѝ през ум, *определено ме сваля*. Това я накара да се почувства малко неудобно, защото беше женен. Пък и прекалено висок за нея...

— Ще предложи на Медисън и ще ти кажа отговора — отвърна накрая.

— Страхотно! — каза той.

Да. Страхотно. Може пък брат му да се окаже голямата любов на живота ѝ — принцът, когото не бе спирала да търси. Черен, бял, на райета — идеалния мъж все някъде трябва да го има.

Точно така. А и Джон Кенеди младши е обратен.

— Аз вдигам гълъбите — и тя му махна. — Доскоро!

Джими Сика пак пусна в ход зашеметяващата си усмивка.

— Можеш да си сигурна, че с нетърпение чакам да се видим пак.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В апартамента на Кристин Кар — целият издържан в прасковен цвят — телефонът иззвъня. Минаваше обед, а тя спеше.

През замъглено още съзнание чу силното иззвъняване и зачака Чиу да вдигне. За нейно раздражение мързеливата прислужница не го стори.

Полузаспала, Кристин осъзна, че сигурно се обаждат на личния ѝ номер. *По дяволите!* Никак не се чувстваше на ниво. Прекалила беше с „Дом Периньон“ и кокаин предишната вечер, плюс двата лексотана, за да заспи. *По дяволите!*

Дългата ѝ бяла ръка се промъкна изпод бледорозовите сатенени чаршафи, търсейки слушалката.

— Да? — промърмори тя с дрезгав от съня глас.

— Мистър Х би искал да се срещнете — каза женски глас.

— О, божичко, Дарлийн. Стига вече! Казах ти след последния път, че не ми се занимава.

— Четири хиляди в брой ще променят ли решението ти?

— Защо точно аз? — изстена тя.

— Защото си най-добрата.

Кристин се сети за предишните две срещи с Мистър Х. Първия път го чакаше в подземен паркинг в Сенчъри Сити, според инструкциите. Той караше тъмен джип без регистрационни номера и беше целият в черно — включително непроницаемите слънчеви очила и смъкнатата над веждите бейзболна шапка. Без да излиза от колата, поиска от нея да се съблече направо там, на паркинга — който за щастие беше съвсем безлюден, — и докато тя обикаляше автомобила му гола, той мастурбираше вътре. Като свърши, без нито дума, ѝ подаде един плик през прозореца; вътре имаше две хиляди долара — след което моментално потегли.

Втория път, уговорката беше да го чака на последния ред на един киносалон в Уестууд точно на обед. В затъмнената зала нямаше жива душа, на екрана вървеше някакъв филм с Еди Мърфи, а Мистър Х пак

беше дегизиран по същия начин. Седна на мястото до нея, нареди ѝ да сваля бикините си и да му ги подаде, след което се задоволи в тях и ѝ ги върна заедно с пълен плик банкноти. Когато тя излезе от киното, той отдавна бе изчезнал.

Това бяха най-лесно изкараните пари в живота ѝ, но същевременно най-извратените. Имаше някакво лошо предчувствие за Мистър Х.

— Той е пълен извратеняк — каза тя.

— Насили се — посъветва я Дарлийн.

— Добре — нацупено отвърна Кристин, изкушена от невероятната сума, макар че шестото чувство ѝ диктуваше веднага да откаже.

— Няма да е чак толкова ужасно.

— Ти пък откъде знаеш?

— Не е като да те бие или нещо такова. Всъщност последния път ми каза, че даже не те е докоснал с пръст.

— Ще ми се да беше ме докоснал — разпалено отвърна Кристин.
— Поне щях да знам, че е жив човек.

— Парите му показват, че е жив. Това трябва да ти стига.

— Окей, окей — отвърна Кристин с въздишка. — В коя дупка трябва да го чакам този път?

— Булевард „Холивуд“. Един мотел след „Ла Бреа“. Ще ти изпратя точния адрес по факса. Искане да си там в седем. И да си в бяло — включително обувките, чорапогащите и слънчевите очила.

— Да разбирам ли, че има и допълнителна сума за дрехите? — саркастично провлече глас Кристин.

— Четири хиляди не е зле — подчерта Дарлийн, — това е с хилядарка повече от последния път.

— Дреме ми, като е повече.

— Приятно прекарване.

Дарлийн е страхотна за Мадам, горчиво си помисли Кристин. Пука ѝ единствено за Негово величество долара. И за безопасността при чуването.

Тя се измъкна от леглото и влезе под душа. Кристин беше истински символ на едновременното *златно момиче* — всичко по нея беше естествено. Гъста дълга руса коса, страхотни черти, закръглено

тяло с големи гърди и пухкави златисти косъмчета между краката, които правеха от възрастните мъже напористи пубертетчета.

Имаше ангелска външност. Но сърцето ѝ беше от камък, а мозъкът — сметачна машина.

Кристин си имаше план. В момента, в който събере половин милион долара в сейфа си в банката, приключва с този бизнес. Всяка сумичка от четири хиляди не бе за пренебрегване.

И все пак... отново този Мистър X, втори път в една и съща седмица. Потръпна неприятно при мисълта за него.

Посегна за меката розова хавлия и я уви около великолепното си тяло.

Е, какво пък! Още един ден започва; още една стъпка към крайната цел.

Някой ден и тя ще бъде свободна.

ПЕТА ГЛАВА

— Ама че тъпанар! — възкликна Сали Търнър и плътно намазаните ѝ с розово червило устни се свиха ядно в краищата.

— Моля? — каза Медисън. Тя тъкмо се бе върнала на седалката и си мислеше за предстоящото интервю с Фреди Леон, което, ако всичко мине гладко, трябваше да се състои съвсем скоро. Виктор бе обещал да го уреди с помощта на някакъв общ приятел, макар Фреди Леон да бе легендарен с това, че никога не разговаряше с журналисти. Междувременно Медисън възнамеряваше да поговори с негови приятели, познати, клиенти и врагове. Всъщност с всеки, който би имал какво да каже за този човек.

Сали се наведе още повече към нея, давайки на Медисън да погледне от опасно близък план наплесканите със спирала изкуствени мигли. *Прекалено е хубава, за да носи толкова грим, помисли си Медисън. Защо някой добър човек не ѝ го каже?*

— Бо — почти шепнешком я осведоми Сали. — Като разгонен бик е, глупакът му.

— Аз, въ... не го познавам — каза Медисън, чудейки се защо ли Сали реши да се довери точно на нея.

— Не е и нужно — подигравателно изсумтя Сали. — Знаете, че е мъж, това не ви ли стига? При това известен — тя сбърчи вирнатото си носле. — Всичките тези знаменитости си мислят, че за тях няма непостижими жени. Знаете ли само какво ме помоли да направя?

— Какво? — попита Медисън, водена от вроденото си любопитство.

— Покани ме в тоалетната, за да се опознаем — прошепна Сали. — Само дето той не използва толкова възпитана дума.

— Сериозно ли говорите?

— Честна дума — отвърна Сали. — Ха! Като че ли бих го направила пак с него. Искам да кажа, само задето имам големи цици, руса коса и всичките му там екстри, та мъжете си мислят, че аз просто се *мотая* наоколо и *чакам* точно тях!

— Сигурно трябва да е неприятно — промърмори Медисън с разбиране, като в същия миг се чудеше какво точно искаше да каже Сали с това *пак*.

— Е, аз знам как да се оправям — каза Сали, която явно набираше скорост по темата. — Всъщност доста ми е приятно от такова внимание — тя сви рамене и подръпна късата си кожена поличка. — Вижте... знам, че си имам всичко, което ми трябва, но това не значи, че съм тъпа или нещо подобно.

— Сигурна съм, че не сте — внимателно отвърна Медисън.

— Ама не, аз сериозно — продължи Сали, вече доста разпалено. — Използвах всичко, с което разполагах, за да стигна дотук, където съм днес, защото това е единственият начин да ме забележат. Клинт Истууд също го е правил, за да стане звезда. Просто сме в различни сфери, това е.

Медисън счете за неразумно да изтъква, че Клинт Истууд е в бизнеса повече от тридесет години и е продуцирал и режисирал много филми. Освен това си има собствена компания и безупречна професионална репутация. Но кой знае? Може би след трийсет години Сали ще разполага със същото — и по-странни неща са ставали под слънцето.

— Ето каква е истината — каза Сали и се наведе още по-близо, така че Медисън ясно долови ментовия мирис в дъха ѝ. — Гърдите ми са със силикон, защото знам, че мъжете си падат по големи цици. Изсмукаха всичките ми мазнини от бедрата и инжектираха устните ми, за да станат по-плътни. Изрусявам си косата и се обличам секси. Аз съм доказателството, че всичко това носи успех. То ми осигури участие в тв сериал и *невероятен* съпруг. Само чакайте да ви запозная с Боби, той ще е на летището.

— Много ще се радвам.

— Страхотен любовник е! — похвали се Сали. — Би пречукал Бо, ако разбере колко обидно се държа с мен.

— Тогава предлагам да не му казвате.

Сали я погледна с широко отворени очи.

— Аз не съм тъпа.

— Познавате ли Бо отпреди? — попита Медисън.

— Преди много време... преди да успея — отвърна Сали. — После, като станах известна, гостувах на неговото предаване няколко

пъти и като че ли флиртувахме пред камерата. В това няма нищо необичайно, аз флиртувам с всичките — Летермън, Лено, Хауърд. Всички така правят — Памела Андерсън, Хедър Локлиър, даже и Джулия Робъртс. Това е част от играта. Хората това чакат — тя вдигна чашата си. — Но сега съм омъжена, значи не може така да ме сваля. Не е прилично.

— Права сте — съгласи се Медисън.

— Както и да е — продължи Сали. — Сигурно вече ви отегчих с приказки за себе си. Вие какво работите?

— Изобщо няма да ви хареса — неохотно рече Медисън и се сети, че трябваше да го спомене по-рано.

— Какво?

— Журналистка съм.

Сали избухна в смях като малко момиче.

— О, не! Шпионка! А аз тук плямпам ли, плямпам. Сигурно още утре ще ме изтипосате на първата страница на „Стар“ или „Инкуайърър“ — *Истинските признания на една секс кралица*. Такава съм идиотка!

— Не съм от *онези* журналисти — бързо добави Медисън. — Пиша за „Манхатън Стайл“.

— Ау! — реагира веднага Сали и големите ѝ сини очи се разшириха от изненада. — Това е изискана работа. Те никога не биха писали за някоя като мен — последва кратка, изпълнена с надежда пауза. — Нали?

— Защо не? Интересно интервю би се получило.

— Така ли мислите? — развълнува се Сали.

— Ако сте съгласна да разкажете цялата задкулисна история за холивудската сексмашина. Ако говорите искрено, можем да направим много интересен материал. Сигурна съм, че имате много истории за разказване.

— Само да можехте да чуете някои от тях! — рече Сали и драматично завъртя очи. — Такива мога да ви ги разправя, че свят ще ви се завие! Тукашните мъже... ха! Какво ли само не знам за тях.

— Може би трябва да поговоря с главния редактор.

— Ау! — каза Сали и неспокойно се раздвижи на седалката си. — Може ли да съм на корицата?

— Имаме дванадесет корици в годината — обясни ѝ Медисън. — Само четири от тях може да са свързани с шоубизнеса. Не е лесно човек да бъде на една от тях.

— Всички списания искат аз да съм на корицата им — невинно вметна Сали. — Истината е, че аз продавам списанията им.

— Сигурна съм, че е така, но моят шеф си има свои схващания.

— Помните ли онези снимки с Деми Мур на корицата на „Венити Феър“ — гола-голеничка и бременна? — весело забъбри Сали. — Чух, че тиражът им скочил до небето. Какво ще кажете аз да се снимам гола? Шефът ви дали ще си падне по тази идея?

Медисън поклати глава.

— „Плейбой“ като че ли повече биха се заинтересували, отколкото ние.

Сали се закикоти.

— Знам. Само се майтапя. Вече съм била на корицата на „Плейбой“ три пъти. Обожават ме — пак се закикоти. — Или по-точно — обожават големите ми цици!

— Сигурно сте много популярна.

— Какво ви води в Ел Ей? — попита Сали.

— Ще интервюирам Фреди Леон, импресариото. Да не би случайно да го познавате?

— Леле! Фреди Леон — въздъхна Сали. — Точно той ми трябва.

— Да разбирам ли, че той води списъка ви на най-важните личности?

— Фреди Леон е просто най-влиятелният импресарио в Холивуд — кимна Сали, при което русите ѝ къдрици се разлюляха. — Амбицията ми е един ден той да ме представлява.

— Срещали ли сте го някога? — любопитства Медисън.

Сали се поколеба, преди да отговори.

— Ами... — нарочно забави тя — ... веднъж... преди доста време.

— Да? — окуражи я Медисън, надушвайки интересна история. — И какво стана?

— Явно не съм неговият тип — бързо отвърна Сали, като че ли не ѝ беше много приятно да си спомня този момент.

Медисън предчувстваше, че това може да се окаже важно.

— В сексуално отношение ли? Или като потенциална клиентка?
— попита тя.

Сали се размърда неспокойно на седалката.

— Един ден го проследих в подземния паркинг на сградата, където е офисът му. Той направо ме изхвърли — Сали се намръщи. — Може би не си пада много по секса, защото, повярвайте ми, аз не получавам откази, как да ви кажа, абсолютно никога!

— Отишли сте там, за да правите секс с него? — попита Медисън, изненадана.

— Не! — възмутено отвърна Сали. — Отидох там, за да привлека вниманието му. Тогава не бях омъжена, с кариерата я бях докарала до под кривата круша, тъй че реших да се пробвам.

На Медисън доста ѝ хареса честността на Сали. Под изрусените кичури и скандално големите гърди явно се криеше момичешка наивност.

— Скоро ли ще пристигнем? — попита Сали, обхваната от нервно напрежение.

— Да — отвърна Медисън. — Време е да се подготвите. Спомнете си какво ви казах: затворете очи, поемете дълбоко въздух и бройте бавно до сто. Аз ще ви кажа, когато сме вече на земята.

— Вие сте страхотна! — възкликна Сали — Честно да ви кажа, нямам никакви приятелки, всичките ми завиждат. Усмихна се леко, някак печално. — Не знам защо — ако платят цената и те могат да имат това, което имам аз. Е, не всичко — замислено добави тя. — Със сигурност не могат да имат Боби — той е абсолютен сладур и ми е много верен.

— От колко време сте женени?

— Точно шест месеца две седмици три дни и ако имах часовник, сигурно щях да кажа: и трийсет и три секунди — тя се засмя, малко засрамена. — Не звуча като влюбена ученичка, нали?

— Какво работи Боби?

— Ами той е нещо като специалист по опасните приключения. Кара мотори и коли, такива работи. Скача през, да кажем, четиридесет и два автобуса.

— О, да, чела съм за него. Боби Скорч. Човекът, чийто живот всеки ден виси на косъм.

— Точно това е моят Боби — гордо отбеляза Сали. — Вие омъжена ли сте?

Медисън завъртя отрицателно глава.

— Прекалено страшничко ми се струва — отвърна и за миг си спомни Дейвид, който така и не зададе съдбовния въпрос. Две години с него бяха неразделни, а сега са напълно чужди един на друг.

— Бях женена и преди Боби — съобщи Сали. — За един изперколясал, психясал, суперпобъркан гадняр, беше актьор.

Медисън се засмя.

— Какво чувствате към него сега?

Сали отново се намръщи, мислейки за бившия си мъж:

— Той поиска чрез съда аз да му плащам месечна издръжка. Можете ли да повярвате това? Смахнат гад!

— Колко време бяхте омъжена за него?

— Достатъчно дълго, за да може копелето да ми строши ръката два пъти. Да не говорим за насинените очи и раните.

— Звучи като голям чаровник.

— Той си мислеше, че е.

Сали проговори отново, едва когато самолетът се приземи. Тогава отвори очи и разкопча предпазния си колан.

— Това беше суперидея! — възторжено извика тя. — Искате ли да ви наема за личен консултант по летене?

Медисън се усмихна.

— Като че ли бих се въздържала от предложението — каза тя, като се изправи и се протегна.

— Ако никой няма да ви посреща, можем да ви откараме с лимузината — предложи Сали. — Боби си пада по онези с невероятно многото врати, с джакузи е вътре. Тооолкова е холивудско, нали, но като сме и двамата от малки градчета, много се кефим на такива работи!

— Няма да се наложи — усмихна се Медисън. — Приятелката ми ще ме чака.

— Направо *трябва* да ми дойдете на гости — заяви Сали, като надраска номера си на едно меню и ѝ го подаде. — Толкова сте готина — и много хубава, освен това, някак си, как да кажа, *нормално* хубава.

Медисън се засмя:

— Е, много ви благодаря.

— Сериозно ви казвам — ентузиазирано продължи Сали. — Къщата ни на Палисейдс е невероятна!

— Сигурно.

— О, боже! — изстена Сали и театрално потрепери. — Ето го оня досадник.

В този момент върху тях налетя Бо Дийкън, измитичък и сресан — и полят обилно с тежък одеколон. Той се опита да хване Сали под ръка, но тя му се изплъзна с елегантен финт, като отстъпи назад — право в обятията на някакъв едър бизнесмен, който се разтопи от щастие, че е успял да докосне сладката Сали Т. Търнър.

Служител на авиолинията настойчиво си запроправя път, нетърпелив да стигне до двете звезди. Медисън чу неприятния шепот на Бо към Сали: *Какво ти става, кучко? Опитваш се да забравиш хората, които те издигнаха дотам, където си днес ли?*

Медисън тръсна глава и излезе от самолета. С делова крачка се отпрати през летището към лентата за багажа.

— Приятелко! — извика Натали, която се появи изневиделица. — Ето те най-сетне!

Медисън се зарадва да я види.

— Най-сетне — каза тя, широко усмихната. — Този полет ми се стори много дълъг.

Двете сърдечно се прегърнаха.

— Движението беше кошмар — оплака се Натали. — Замалко да закъснея.

— Спести ми едно возене с лимузина.

— Това пък защо?

Медисън посочи с поглед Сали Т. Търнър и Боби Скорч, които се целуваха недалеч от изхода.

— Щяха да ме доведат с тяхната кола.

— Хайде стига бе! — недоволиво я погледна Натали. — Сладката Сали Т., кралица на отбора по мокри сънища?

— Сериозно ти говоря, щяха да ме вземат. Сали е новата ми най-добра приятелка.

Натали се засмя.

— Това значи ли, че си заменила готино черно парче като мен, за тази пищна блондинка?

— Да бе, точно — с хитра усмивка отвърна Медисън. — Не можеш ли да си представиш какви дружки ще станем със Сали Т. Търнър? Толкова си пасваме.

— Хм! — въздъхна Натали, заничайки към двойката. — Мъжлето ѝ обаче е страхотен сладур.

Медисън хвърли поглед към Сали и Боби, които продължаваха да се целуват въпреки (а може би именно заради) неколцината нахални папараци.

— Аз виждам само черни кожени дрехи, дълга коса и татуировки.

Натали се засмя доста мръсничко.

— Някой път си падам точно по такива — първобитни и шаренки.

О, боже, помисли си Медисън. Няма отърване от колежанските навици. Едва от пет минути сме заедно, а вече си говорим за мъже.

— Ето го и моя куфар — каза тя и го свали от подвижната лента. — Тръгваме.

— Преди да си решила да се метнеш в лимузината ли? — подразни я Натали.

— Я не ставай смешна! — отвърна Медисън и се засмя.

След няколко минути двете бяха в колата, на път към Холивуд Хилс, където Натали държеше малка къща заедно с брат си — Коул, треньор по фитнес.

Медисън се загледа през прозореца. Слънце, палми, капанчета и бензиностанции. Този Лос Анджелис — какво местенце беше само!

Въпреки неприятните си чувства към Холивуд и неговите жители, тя се вълнуваше от предстоящото начинание. Фреди Леон беше изключително популярен ас в киноиндустрията, който обаче бе успял да запази личния си живот далеч от медиите. Една съпруга. Две деца. Никакви скандали. И при това, става дума за мъж, който контролира най-важните таланти в Холивуд. Човек, в когото са вперени всички погледи.

Твърдо бе решила да разрови нещата до последната подробност — да открие истинското лице под непроницаемата маска.

Прие го като предизвикателство.

А Медисън цял живот търсеше точно това — предизвикателства.

ШЕСТА ГЛАВА

— Тръгвам — каза Фреди Леон на личната си секретарка Риа Сантяго.

Риа вдигна за миг поглед от бюрото си, когато той мина край нея. Бе хубава жена от латиноамерикански произход, около четиридесет и пет годишна; работеше за Фреди повече от десет години. Познаваше го по-добре от всички останали, което не означаваше бог знае колко, тъй като Фреди ревниво пазеше личния си живот от чужди погледи и винаги беше много делови.

— Да телефонирам ли на госпожа Леон, за да ѝ кажа, че сте на път за дома? — попита Риа, почуквайки с добре подострения си молив по бюрото.

— Не — отвърна Фреди. — Трябва да се отбия на едно място. Аз ще ѝ се обадя от колата.

— Отлично — каза Риа, чийто мозък сечеше достатъчно, за да знае, че не бива да го пита къде точно ще се отбива.

Фреди влезе в частния асансьор, който ползваха единствено той и съдружникът му в IAA Макс Стийл и натисна копчето за подземния паркинг. След асансьора долу го чакаше светлокафявият му ролс-ройс — идеално чист и лъснат, което му достави удоволствие, защото изключително много държеше на колите си — вбесяваше го дори най-малката драскотина или петънце.

Уили, момчето от паркинга, веднага се изпъна в стойка *мирно*.

— По новините казаха, че можело да вали, господин Леон — бодро доложи Уили, като внимаваше да диша на другата страна, да не би миризмата на уискито, което току-що бе обърнал, да удари Фреди в носа.

— По новините са се объркали, Уили. Аз надушвам, когато ще вали.

— Тъй вярно, господин Леон — с раболепен тон отвърна Уили и отстъпи още по-назад. Той знаеше повече от всеки друг, как да се

подмазва на началството — та нали така си докарваше по един бакшиш от петстотин долара всяка Коледа.

Фреди се качи в колата си и бавно се отдалечи от сградата на IAA — едно архитектурно бижу, — прехвърляйки през ума си събитията от деня, като проверяваше дали е запомнил всяка подробност. Колкото по-малко има записано черно на бяло, толкова по-добре — това беше философията на Фреди. Тази тактика му бе помагала в много случаи.

Надяваше се Лусинда Бенет да не забърка някоя неприятност. Беше ѝ уредил много важен договор — за повече пари, отколкото изобщо бе получавала, освен това с Кевин Пейдж като партньор в главната роля, филмът нямаше как да не стане хит. А сега Лусинда се опитваше да шикалкави, но номерът ѝ нямаше да мине — малката му забележка за негативите в сейфа явно я сепна и я накара да се замисли.

Докъде я докара днешният Холивуд — да му се налага да увещава една актриса, чиято кариера ще приключи след по-малко от пет години, да приеме 12 милиона долара!

Таланти! Особени чешити бяха те. Егоисти, неблагодарници, но съвсем предсказуеми. Ето защо Фреди успяваше да ги убеди, че винаги е правият. Дълбоко в душата си те бяха като деца, на които им трябва обич, но и силна ръка да ги води. Фреди им осигуряваше точно това. Макс, съдружникът му в агенцията, беше пълната противоположност. Макс беше господин Добродушков. Разведен и непрестанно търсец свежи нови таланти, той живееше като истински плейбой — „Порше“, цял гардероб костюми на „Бриони“, разкошен мезонет на Уилшър, винаги заобиколен от цяло съзвездие красавици. Разликата между тях двамата вършеше чудесна работа. Фреди се занимаваше със суперзнаменитостите, Макс пък се грижеше за по-незначителните светила в бранша.

Фреди се усмихна сам на себе си, но тази усмивка тъй и не стигна до устните му. Макс се имаше за страхотен умник; всъщност беше само един клоун, когото Фреди държеше, за да го разсмива — защото никому не бе позволено да върти номерца на Фреди Леон. А той със сигурност знаеше, че от три месеца Макс води тайни преговори да получи много влиятелен пост в едно киностудио. И ако успееше, щеше, без да се замисли, да зарече IAA и Фреди и да продаде своя дял от агенцията на първия, готов да плати.

Фреди трябваше да внимава за собственото си бъдеще. Макс Стийл кроеше предателство. А Фреди по-добре от всеки друг знаеше как да се разправя с предатели.

Без изобщо да подозира, че Фреди е в час за неговите преговори, Макс Стийл вече приключваше един разточителен обед в „Дъ Грил“. Компания му правеше една поразително красива шведска манекенка, която доста напомняше Грейс Кели на млади години.

Инга Круеле искаше да направи трудния преход и да стане от топмодел — кинозвезда.

Макс Стийл пък искаше да я вкара в един брой от онези дантелени жартиери на „Виктория Сийкрит“ и да я чука до припадък.

И двамата вече си имаха готови планове за действие.

— И тъй, нали разбираш — каза Инга, прокарвайки издължените си деликатни пръсти по ръба на чашата, докато двамата бавно отпиваха от капучиното без кофеин, — нямам желание да повторя това, което направи Синди. Една главна роля би била прекалено сложна за първи опит в киното.

Самочувствието на тези момичета е направо зашеметяващо, помисли си Макс. Колкото и да е красива, какво кара Инга Круеле да си мисли, че ще пробие на големия екран, след като на улицата чакат стотици актриси — момичета, които наистина си разбират от занаята, без да могат да се докопат до прослушване?

— Много мъдро решение — коментира той. Макс не беше красив като кинозвезда, но на четиридесет и две, все още излъчваше момчешки чар, не беше загубил и косъм от къдравата си кестенява коса, имаше стегнато тяло и се обличаше с голям вкус. Освен това репутацията му на полова шпага беше легендарна.

— Ел като че ли постъпи по-правилно — размишляваше на глас Инга; сега издължените, добре поддържани пръсти си играеха с лъжичката за кафе. — Много добре се представи в онзи филм със Стрейзънд.

Двамата обядваха заедно за втори път и дотук Макс беше изиграл ролята си идеално. Държаха се като агент и потенциална клиентка — нищо повече. Инга, която бе свикнала при вида ѝ на повечето мъже да

им потичат лигите, сигурно вече се чудеше, защо той не е направил нещо да скъси дистанцията.

— Ел е умно момиче — делово отвърна Макс, — работи много упорито.

— И аз ще работя упорито — каза Инга, идеалното ѝ лице, без никакъв грим по него, изглеждаше болезнено сериозно. — Даже ще се запиша в школа по актьорско майсторство, ако смятате, че е нужно.

Не, сладурче. За какво ли ти е? Гледай си успешната кариера като манекенка. Не се престаравай.

— Точно така — каза той. — Хубава идея.

— Толкова добре ме разбираш, Макс, толкова си загрижен — трогна се Инга и постави ръка върху неговата.

Добре. Първата крачка беше нейна.

— Чуй сега — започна той с всичката искреност, на която бе способен, — искам да ти помогна, Инга, затова ще те изпратя при един режисьор, мой приятел. Може би, ако те хареса, ще мога да го убедя да направи проба.

— Пробни снимки?

— Да, да видиш как ще се чувстваш пред камера.

Инга се засмя, сякаш по-абсурдно нещо в живота си не бе чувала.

— Ти си виждал снимките ми, Макс — доста нескромно заяви тя. — Знаеш, че обективът ме обожава.

— Фотоснимките са съвсем различно нещо. Кинокамерата има свои изисквания — рече Макс, смаян от самочувствието ѝ. — Одеве *ти* отвори дума за Синди. Да, тя е страхотно парче и изглеждаше фантастично в този филм. Но големият проблем е там, че емоциите ѝ просто не можаха да излязат наяве. Изглеждаше като неподвижна картина на екрана.

— Точно по тази причина, аз не желая да играя *главната* роля в първия си филм — рече Инга, като че ли продуцентите вече се блъскаха на опашка да я канят за участие.

— Мога, освен това да уредя нещо, за да те представя в нашите среди — между другото спомена Макс, залагайки внимателно стръвта. — Може би една вечеря със семейство Леон.

— Твоят съдружник?

— Вечерите у Фреди са легендарни.

— Много добре — каза Инга. — Редно ли е да доведе и годеника си?

Какви са пък тези глупости за годеник? За първи път чуваше за него.

— Не знаех, че си сгодена — каза той, леко раздразнен.

— Годеникът ми живее в Швеция — каза Инга, прецизният ѝ акцент със сигурност щеше да се окаже пречка за евентуална филмова кариера. — Той пристига утре, за да прекара два дни с мен в хотел „Бел Еър“, после лети обратно за дома.

— О, така ли? — Макс се ядоса още повече. — И какъв е по професия?

— Преуспял бизнесмен — отвърна Инга. — Знаем се от ученическите ми години.

Макс не се вълнуваше от такива подробности.

— Кога се връщаш в Ню Йорк? — попита той, чудейки се дали малката я бива в чукането.

— Може би идната седмица — отвърна Инга. — От агенцията ми проявяват нетърпение. Аз обаче им обясних колко е важно да остана тук, докато стигна до някакво решение за ангажиментите си в киното.

— Това звучи добре — заяви Макс и реши, че едва ли я бива бог знае колко. Красивите момичета обикновено не са толкова страстни в креватните изпълнения, колкото по-незабележителните им посестрими. — Само трябва да те предупредя — добави той. — Никакви годеници по време на делови срещи. Остави го в хотела.

— Това няма да е проблем — хладнокръвно отвърна Инга.

Макс щракна с пръсти за сметката. След миг тя бе на масата.

Имала си годеник значи, мислеше той. Аз тук времето ли си губя или какво?

Не, виждам онзи алчен поглед. Като на всички момичета, които искат да станат кинозвезди.

— Време е да се връщаме на работа — рече той, докато подписваше чека, след което се изправи.

Инга елегантно се измъкна от сепарето. Беше облечена с бели панталони и бледорозов пуловер от ангорска вълна, който нежно обвиваше малките ѝ, идеално оформени гърди. Той знаеше, че са идеално оформени и не са помпани със силикон, защото беше виждал поместените във „Воуг“ нейни актови фотографии, дело на известния

Хелмут Нютън. Осем страници само Инга. Черни чорапи, колан за жартиери в същия цвят, остри токчета и един санбернар, лениво отпуснат до краката ѝ. Много изискано. Много голо. Нищо пресилено или просташко.

Макс реши, че е време да подгони сериозно това сладко шведско парче. Искаше да я обладае — това беше специалитетът му — по най-свирепия начин.

При това скоро.

Сгодена, несгодена — той нямаше никакво съмнение, че му е в кърпа вързана.

СЕДМА ГЛАВА

Кристин нямаше бял чорапогащник, което значеше едно пътешествие до „Ниймън Маркъс“. Това не бе голям проблем, защото тя обичаше да се разхожда из луксозния магазин и да купува дрехи, от които нямаше нужда, както и да разглежда с часове изкусителните щандове с козметика. Пазаруването беше като терапия за нея — откъсваше мислите ѝ от всичко останало, позволяваше ѝ да поживее за малко в света на мекото, предизвикателно дамско бельо, чантите от модели на Джудит Лийбър и обувките на Маноло Бланик.

Неотдавна в отдела за мъжка мода бяха направили огромен извит бар, където сервираха коктейли. Кристин обичаше да сяде там, разсеяно да отпива от мартинито с водка и да си въобразява, че е идеалната холивудска съпруга с две сладки дечица и важен съпруг, голяма клечка в управлението на някоя компания. Обаче важен съпруг, *който не ѝ изневерява* — защото тези, на които бе попадала, до един бяха лъжливи курвари, които мамеха жените си, без изобщо да им мигне окото. А Кристин достатъчно добре ги познаваше — беше спала почти с всички през трите години като компаньонка в Холивуд.

Кристин и по-малката ѝ сестра, Чери, бяха пристигнали в Ел Ей преди четири години с амбицията да станат кинозвезди. Тогава Кристин бе на деветнайсет, а Чери — на осемнайсет, и като хиляди други наивни хлапачки преди тях, двете бяха спестявали дълго пари, за да напуснат малкото родно градче и бяха потеглили на запад с разнебитения си фолксваген.

Чери беше истинската красавица — поне така казваха всички в семейството. Кристин беше просто сестрата, която бледнее в сравнение с нея. Но двете бяха най-добри приятелки и правеха всичко заедно.

Още с пристигането си в Ел Ей наеха евтин апартамент и си намериха работа като сервитьорки в оживен италиански ресторант на Мелроуз. Чери работи там точно седем дни, преди да я открие един от

редовните посетители — Хауи Пауърс, развратният син на богат бизнесмен.

От самото начало Кристин усети, че Хауи ще им навлече само неприятности. Тя разпита и научи, че той бил здравата загазил с наркотици, алкохол и хазарт. Освен това разбра за него, че имал навика да свива от парите на баща си и да ги профуква за бързи коли и неспиращ поток гаджета. Тоест така беше, докато не забеляза Чери и не се влюби в нея.

Хауи преследваше Чери неумолимо, водеше я по най-добрите ресторанти и клубове, обсипваше я със скъпи подаръци, държеше се с нея като с кралица. Не му отне много време да я убеди да напусне работа и да се премести да живее при него. Кристин я предупреди да не го прави, но Чери дори не искаше да чуе.

— Той иска да се оженим — съобщи тя с блеснали от възмущение очи, влюбена до полуда. — Ще го направим веднага щом ме представи на родителите си.

— А кога ще е това? — попита Кристин.

— Скоро — отвърна Чери. — Ще ме води до Палм Спрингс да се срещна с тях.

Кристин и за миг не повярва на тези приказки. Хауи не беше от онези, които се женят. Сигурно щеше да залъгва Чери с обещания, докато тя му омръзне, а после да я зареже. Кристин много добре познаваше този тип мъже — и тя беше се опарила с едно богато мамино синче още в гимназията, когато дари девствеността си на капитана на футболния отбор, а той се похвали на всички със завоеването си. Когато тя се опита да протестира, той спря да ѝ говори. Доста отрезвяващ урок за мъжката природа.

Кристин добре виждаше какво разглезено парвеню е Хауи, особено след като един ден той налетя и на нея самата, докато Чери беше излязла да пазарува. Ненавиждаше го, но в същото време бе принудена да го трае заради сестра си. Докато една вечер не откри, че благодарение на Хауи, Чери се е пристрастила към кокаина. Тогава се разбесня и се изпокара и с двамата. Чери ѝ каза да не се меси и да си гледа работата. Което тя и направи.

Две седмици по-късно я събудиха посред нощ по телефона, за да ѝ съобщят, че по магистралата за Палм Спрингс, на път за дома на родителите му, Хауи е заспал на волана на поршето, преминал в

другото платно и челно се забил в идващата срещу него кола. Шофьорът на другия автомобил загинал на място, Хауи бил само леко ранен, а Чери била в кома.

От онази нощ бяха минали четири години и Чери — сега жив труп — лежеше в дом за инвалиди, докато Кристин беше една от най-преуспяващите луксозни проститутки в града. Нямаше никакъв избор — някой трябваше да плаща сметките за болницата, а този някой със сигурност не беше Хауи Пауърс, който моментално изчезна от живота на двете сестри.

— Извинете, имате ли нещо против да седна тук?

Кристин вдигна поглед. Някакъв мъж се бе настанил на високото столче до нея, въпреки че наоколо имаше много свободни места. Беше хубав по един малко небрежен начин — не приличаше на жител на Бевърли Хилс или Бел Еър. Носеше бяла тениска, кафяво кожено яке, панталони в цвят каки и доста износени маратонки.

— Ни най-малко — внимателно отвърна тя, като в същото време се чудеше дали ѝ е бил клиент. Доста невероятно — не изглеждаше от мъжете, на които им се налага да си плащат за такива неща.

— Не искам да минавам с отдавна изтъркани фрази за запознанство — каза той с дълбокия си, леко дрезгав глас. — Но мога ли да ви помоля за една голяма услуга?

Без услуги, сладурче. И парите предварително, в кеш. Имам сметки за плащане.

— Каква? — кратко попита тя.

— Ето сега ще прозвучи като изтъркана фраза — каза той, широко усмихнат. — Повярвайте ми само — в действителност не е. Разбирате ли, трябва да присъствам на сватбата на баща си, а не съм носил вратовръзка от не помня колко години, да не говорим, че що се отнася до облеклото, нямам никакъв вкус. Затова... — той бутна две вратовръзки пред нея. — Какво мислите?

— Аз ли какво мисля? — бавно попита тя.

— Да. Трябва ми чуждо мнение. А вие изглеждате жена, която има око за хубавото.

— Защо не попитате някоя от продавачките? — предложи Кристин.

— Защото те нямат вашата изисканост и стил — отвърна той с още по-широка усмивка. — Вие ще ми помогнете да се облека тъй,

както татко винаги е искал да ме вижда.

От толкова време не беше изпитвала истинско увлечение по някой мъж, че не можа да се въздържи и се усмихна.

— Не сте от Ел Ей, нали? — попита.

— Не — отвърна той. — От Аризона. Пристигнах вчера с колата. Сватбата е в неделя. Коя избирате?

Тя втрепенено изгледа двете вратовръзки — една от друга по-консервативни и скучни.

— Елате с мен — рече и се изправи. — Сигурна съм, че можем да се справим много по-добре — и го поведе към щанда с вратовръзките.

Час по-късно той вече държеше торбичка за пазаруване с пурпурна вратовръзка, модел на Армани — двамата продължаваха да си говорят. Тя успя да научи, че името му е Джейк и е професионален фотограф — за ужас на баща си, който бил банкер. Разбра също, че е на трийсет години, ерген, дошъл в Ел Ей, за да си търси работа в някое списание.

— Парите са страхотни — каза ѝ той. — А и ще бъде голямо предизвикателство да снимам истински хора, вместо пейзажи и животни.

— Истински хора? Тук? — провлечено каза Кристин, отпивайки от третото си мартини. — Вие наистина ли знаете, че сте в Ел Ей?

— Не бъдете толкова мрачна — каза той. — Не ви отива на хубостта.

Какви, по дяволите, ги вършиш?, притеснено се питаше тя. Седиш тук и флиртуваш с някакъв свършено непознат. И на това отгоре ти харесва!

— Трябва да тръгвам — изведнъж каза тя и се изправи.

— Защо? — попита той и също стана. — Да не би да имате съпруг, за когото не сте ми казали?

Не, готин. Имам обаче професия, за която не ти и трябва да знаеш. Аз съм за продан. Движима собственост, добро състояние, страхотен задник.

— Годеник — излъга тя, за да издигне докрай стената помежду им, — и е много ревнив.

— Напълно му влизам в положение — каза Джейк и отправи дълъг поглед към нея.

Тя усети пристъп на неочаквано вълнение и за миг си помисли какво ли би било да спи с мъж, който не е клиент.

Даже не си го и помисляй. Ти си курва... и печелиш пари. И единствено това те интересува.

— А-а... приятно прекарване на сватбата — пожела му.

— Тя е четвърта поред — отвърна Джейк. — Той е на шейсет и две. Булката е на двайсет.

— Сигурна съм, че вратовръзката ще ви стои чудесно.

— Как иначе? Вие я избрахте.

Размениха си по още един продължителен поглед, преди тя с усилие на волята да се отправи към асансьора.

В момента, в който се качваше, той я настигна.

— Отседнал съм в хотел „Сансет Маркиз“ — каза ѝ бързо. — Бих искал да ми се обадите. Наистина имам желание да ви снимам някой ден.

Тя кимна. *Никакъв шанс да стане.*

— Довиждане, Джейк — каза Кристин.

Не биваше в никакъв случай да закъснява за срещата с Мистър Х.

ОСМА ГЛАВА

Медисън беше на телефона.

— И тъй? — каза тя, държейки слушалката далеч от ухото си, защото нейният главен редактор, Виктор, така пускаше мощния си като бурия глас, че можеше да ти се спуска тъпанчето. — Кога ще взема интервюто с Фреди Леон?

— Ти току-що пристигна, нали?

— Слязох от самолета преди час.

— Какво ти има бе, момиче? — гръмко избоботи Виктор. — Не можеш ли да потраеш няколко дни и да се отпуснеш като нормален човек?

— Не съм с нагласата да си почивам, Виктор. Тук съм по работа.

— Работата не е заек да...

— Не ми приказвай тези изтъркани глупости — сръза го тя. — Освен това, би трябвало да се радваш, че съм такава абсолютна работохоличка — направи малка пауза, за да му даде време да си помисли по този въпрос. — И така — делово продължи тя, — кога ще се срещна с него?

Виктор въздъхна.

— Ти си невъзможна жена.

— Никога не съм твърдяла обратното.

— Моят познат е извън града до утре.

— Чудно си подредил нещата.

— Никой не е идеален. С изключение на теб.

— Радвам се, че го осъзнаваш.

— Добре де, добре, утре ще уредя всичко. Обещавам.

— Хубаво — тя се поколеба за момент, преди да продължи: — Тъ... между другото, Виктор, имам едно такова странично предложение...

— Нека го чуя.

— Ами виж, в самолета седях точно до Сали Т. Търнър.

— Късметлийка такава! — избумтя Виктор.

— Не бях сигурна, че ще знаеш за кого говоря.

— Двамата с единайсетгодишния ми син гледаме „Учи!“ всяка вторнична вечер. Нещо като мъжки заговор, нали разбираш?

— Колко сте милички!

— Нищо миличко няма в Сали Т. Търнър — ухили се Виктор и изведнъж прозвуча необичайно закачлив: — Както би казал синът ми: *Ей т'ва парче да ми падне!*

— Виктор!

— Извинявай — избоботи той в отговор. — Да не би да се увлякох за момент?

— Точно това направи — рече през смях Медисън. — Абсолютно необичайно за теб.

— Какво точно искаше да ми кажеш?

— Всъщност си мислех, че с нея може да се получи много добро интервю.

— *Ти* си готова да интервюираш Сали Т. Търнър? — попита Виктор, като едва успяваше да скрие изненадата си.

— Защо не? В нея има някаква свежа искреност и съм сигурна, че ще е готова да разкрие много за нещата, които ти се случват в Холивуд, ако си младо, невероятно гадже със... въ... доста забележителна фасада. Определено ще се получи феминистичен материал, но интересен. Какво мислиш?

— Мисля, че ако идеята харесва на теб, би трябвало да опитаме.

— Хубаво. Мога да го вместя в програмата, докато се мотая и чакам господин Леон.

— За бога, Медисън, спри да се оплакваш. Ще ти звънна в секундата, когато мога.

— Ще чакам — каза тя и постави слушалката на място, усмихната до уши.

— Какво става? — попита Натали и ѝ подаде чаша студен ябълков сок.

— Виктор си пада по Сали Т. Можеш ли да си представиш? Виктор никога дори не поглежда друга жена, освен Евелин.

— А Евелин е?...

— Съпругата му, разбира се. Управлява го с железен юмрук и камшик за езда, който винаги носи със себе си.

Натали се закикоти.

— Искаш да кажеш, че на него му харесва да го пляскат по влиятелния малък задник?

— Не му е чак толкова малък — отвърна Медисън и също се усмихна. — Виктор прилича на голям пухкав мечок. Определено не е като тукашните мъжаги.

Натали хвърли поглед към часовника си.

— По дяволите! — бързо грабна якето си. — Трябва да се добера някак до студиото. Имаш ли нужда от нещо?

— Не се притеснявай за мен — спокойно отвърна Медисън. — Аз съм идеална за гостенка. Само ме сложи близо до телефона и друго не ми трябва.

— Коул ще се прибере скоро.

— От години не съм го виждала.

— Значи ти предстои малък шок — рече Натали весело. — Сигурно го помниш като кльоцаво, нервно идиотче в пубертета. Нали?

— Точно така — съгласи се Медисън и си спомни, колко често Натали изпадаше в отчаяние, защото по-малкото ѝ братче беше здравата затънало в рап музиката, кварталните банди и наркотиците.

— Сега е станал господин Ясна цел. Всъщност е един от най-търсените треньори по фитнес в Ел Ей. А, да — добави Натали, вече до вратата, — освен това не крие, че е обратен. Хайде, доскоро.

Коул не криел, че е обратен? Вечно размъкнатият хлапак Коул, с хулиганските приказки и походката на бияч? Медисън поклати глава... Кой ли би се досетил? Със сигурност не и тя.

Взе телефона и набра номера, който Сали ѝ бе дала. Никой не вдигна и тъй като нямаше какво да прави, отиде в мъничката стая за гости и разопакова единствения си куфар. Можеше да отседне и в хотел — Виктор беше доста щедър по отношение на командировъчните, — но Натали щеше да се разсърди. Самата тя също искаше да погостува на най-добрата си приятелка — до края на годината едва ли щеше им се отвори друга възможност, да прекарат няколко дни заедно. А и толкова неща имаха да си казват! Медисън гореше от нетърпение да седнат и хубавичко да си побъбрят, както едно време.

В шест часа включи телевизора, за да хване рубриката на Натали за шоубизнеса. Водещият емисията беше невероятно хубав, с ослепителна усмивка. Колежката му пред другия микрофон

представляваше младо русо копие на Джоун Ландън. Този, който представяше метеорологичната прогноза, беше от испански произход. Накрая се появи и чаровната Натали със своята светска хроника.

— Не мога да ги трая всичките тези клюкарски глупости — беше й доверила Натали в колата по пътя от летището. — Но поне физиономията ми се появява по телевизията и трупам полезен опит.

Коул влезе точно когато Натали приключваше рубриката. Или поне Медисън реши, че е Коул, макар че това високо, мускулесто подобие на Дензъл Уошингтън, облечено в шорти и горнище с емблемата на „Лейкърс“, ни най-малко не напомняше върлинестия сърдит тийнейджър, когото за последно бе видяла при завършването на колежа преди седем години.

— Коул? — попита тя.

— Медисън? — реагира той.

И двамата се ухилиха един на друг, разменяйки обичайните *Изглеждаш невероятно!* и *От колко време не сме се виждали.*

Каква загуба само, помисли си Медисън, докато го оглеждаше. Защо всичките наистина страхотни типове са обратни?

— Имаш ли нужда от нещо? — попита Коул и отпи от пластмасовата бутилка минерална вода „Евиан“.

— Казах и на сестра ти: дай ми телефон — и съм напълно щастлива.

— По работа ли си тук?

— Пиша за „Манхатън Стайл“. Материали за рубриката „Власт“.

— Кого си подгонила този път?

— Фреди Леон, импресариото.

— Готин пич.

— Познаваш ли го?

— Веднъж тренирахме заедно, когато редовният му инструктор беше болен. Казвам ти, доста ме поизпоти.

— Спортяга, а?

— Има дух на роден състезател, с такова впечатление останах — още едно отпиване от минералната вода. — Знаеш ли, аз тренирам неговия съдружник — Макс Стийл.

— Сериозно! — възкликна Медисън, надушвайки важен пробив. — Коул! Направо те обожавам!

— А?

— Макс Стийл е номер едно в списъка на хората, с които трябва да говоря. Кога можеш да го уредиш?

— Ей — през смях отвърна Коул, — чакай малко — казах, че го тренирам, а не, че му уреждам срещите.

— Само половин час — заувещава го Медисън с блеснали от възбуждане очи.

— Макс е много зает, все търчи нанякъде.

— Разбира се, бих могла да го уредя и чрез списанието — размишляваше Медисън, — но ако ти ми помогнеш, ще стане толкова по-бързо.

— Всеки ден бягаме по пистата на стадиона в седем сутринта. Защо не дойдеш и ти да потичаш и ще ви запозная.

— Това е страхотна идея! Там съм!

— Да... и облечи нещо готино, той си пада по френски гаджета.

Сега беше ред на Медисън да се засмее:

— Аз искам да *говоря* с него, не да го чукам!

Коул се ухили широко:

— Е... човек никога не знае... голям майстор е по тънката част.

Медисън се намръщи.

— Я се дръж прилично! Помня те още от нищо и никакво хулиганче, което гонеше момиченцата!

Усмивката на Коул стана още по-широка:

— Да бе, всъщност нищо не се е променило бог знае колко. Само дето сега гоня момченцата.

— И Натали така ми каза.

Той взе една ябълка от барплота.

— Тя като че ли се кефи, нали се сещаш: *брат ми, обратния*. Като излизаме двамата, някой път се басираме кои мъже са нормални и кои си падат по батковци. Всеки път печеля, защото имам невероятен усет!

След малко Коул отиде да си вземе душ и Медисън пак опита да се свърже със Сали. Този път Сали вдигна телефона и с предизвикателно придихание каза:

— Здравсти. На телефона е Сали Т.

— Помните ли ме? — попита Медисън. — Инструкторката ви по летене.

— Разбира се, че помня — отвърна Сали, която много се зарадва.
— Ау! Ама вие наистина ми се обадохте. Мислех, че няма да искате.

— Говорих с главния редактор. На него много му хареса идеята да направим интервю.

— Доста бързо стана.

— Учудващо. Може ли да намина по някое време след дванайсет утре?

— Ами... — Сали явно се разколеба. — Всъщност трябва да кажа на официалния си говорител. Ще се разбеснее, ако уредя нещо без негово знание.

— Служителите за връзки с обществеността имат навика да скапват цялата история — бързо каза Медисън, опитвайки се да я разубеди, защото разправиите с разни говорители бяха абсолютна досада. — Направете го, ако искате, но трябва да ви предупредя, че докато той се навие, сигурно отдавна ще съм си заминала.

— Права сте — съгласи се Сали. — Наистина искам да се появя в „Манхатън Стайл“. Това ще е нещо като промяна на имиджа, нали?

— Ще бъде забавно — обеща Медисън.

— Окей — каза Сали като малко момиченце, което е замислило някаква беля. — Ще ви дам адреса си и можете да дойдете за обед утре.

— С нетърпение ще чакам.

Това си беше самата истина. Нещо у Сали Т. Търнър много я привличаше. Въпреки фасадата на сексбомба — големи цици и облаци изрусена коса, — у нея имаше нещо мило и уязвимо. Напомняше Мерилин Монро от ранните и години.

Медисън изпрати съобщение по електронната поща до Ню Йорк с молба да я снабдят с архивните материали за Сали. После провери пак обширните си записки за Фреди Леон и най-накрая се отпусна. Добави малко водка в досадно здравословния си ябълков сок, след което се просна пред телевизора и зачака Натали да се прибере.

Ел Ей се оказваше по-приятно преживяване, отколкото си мислеше.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В колата, на Фреди Леон му хрумна да се отбие през имението на Лусинда Бенет в квартал Бел Еър. Писна му, писна му да ѝ бъде заложник на капризните ѝ приумици. Обикновено не гостуваше в домовете на клиентите си, но тъй като Лусинда явно се бе заинатила, той реши, че може би е редно да я хване за ръчичка. *Хвани едно дете за ръката и можеш да го заведеш, където поискаш* — така бе казал баща му, когато беше на тринайсет години, и той никога не забрави тези думи. Да, време беше да сложи край на глезотиите ѝ, тъй както само той може да се справи.

Вратата отвори Нели, върнатата икономка на Лусинда, имигрантка от Бахамските острови.

— Ах, господин Леон, какво правите пък вие тук? — попита Нели, вдигнала едрите си ръце, като че ли да го пропъди. — Мадам — тя вас не очаква.

— Правилно, не ме очаква — съгласи се Фреди и ѝ подаде тридесетината червени рози, които предвидливо беше купил от „Флауър Фешънз“ по пътя за насам. — Сложи ги във ваза, Нели, и ѝ ги дай. Кажй ѝ, че ще я чакам във всекидневната.

— Тя в момент прави масаж на стъпала — довери му Нели.

— Убеден съм, че имаш право да влизаш при нея — отвърна Фреди и прекрачи в обзаведената с вкус всекидневна, от която се откриваше изглед към прекрасен син басейн. Лусинда имаше няколко къщи, но тази в „Бел Еър“ ѝ беше любимата. Той застана до прозореца и се загледа навън, тъй като знаеше, че може да му се наложи доста да почака. Доколкото познаваше Лусинда, сега ще трябва да се подготви психически, да оправи грима си, косата, дрехите. Лусинда беше от едновременната порода филмови примадони — за разлика от младите днешни актриси, които му се влачеха в офиса, облечени така, все едно току-що са се измъкнали от нечий креват. Анджела Мускони бе най-нашумялата млада звезда в момента, но кога то Макс Стийл случайно я засече на излизане от кабинета на Фреди миналата седмица, той

сграбчи съдружника си за ръкава и прошепна в ухото му: *Стига бе, човек! Аз тая не бих я чукал даже с онази работа на най-големия си враг!* Както винаги, Макс изказа с думи това, което всички останали само си мислят. Анджела изглеждаше като някоя изпаднала наркоманка, но пък беше отлична актриса.

След двадесет и пет минути, Лусинда благоволи да се появи в стаята. Беше висока жена с изразително лице и гладка светлочервена коса, която носеше в прилично свит кок. Не можеше да мине за типична красавица, по-скоро бе поразителна с изящния си гръцки нос и с пронизателния си поглед, но имаше невероятен талант и невероятно верни почитатели. Лусинда се бе задържала на върха на звездната слава повече от двадесет години.

— И на какво дължа тази чест? — попита тя, грациозно минавайки през стаята, неотразима в светлобежовия си кашмирен костюм от панталон и сако, плюс изключително високи обувки.

— Днес изпълнявам ролята на канцеларския куриер — отвърна Фреди и я целуна по двете страни.

Перфектно очертаните ѝ вежди образуваха дъга.

— Фреди Леон — канцеларски куриер? Не мога да повярвам.

— Повярвай, скъпа. Добре разбирам колко си несигурна в себе си понякога, затова дойдох лично да взема подписания ти договор.

Лусинда сви изящно начервените си алени устни в драматична гримаса:

— О, наистина?

— Лусинда, скъпа, би трябвало по-добре от всеки друг да знаеш, че *за нищо на света* не бих те насилвал да се захванеш с нещо, което не е добро за теб.

Лусинда се отпусна в един огромен фотьойл и изрита настрана обувките си като капризна десетгодишна хлапачка.

— Не че искам да се инатя, Фреди — каза тя. — Просто не искам да изглеждам... глупаво.

— Как изобщо би могла да изглеждаш глупаво? — настоятелно запита Фреди.

— Ами Дмитри каза...

— Кой е Дмитри? — прекъсна я той.

— Един мъж, с когото се виждам напоследък — отвърна тя с явна неохота да говори по въпроса, което бе необичайно за нея.

О, боже, сега разбра всичко. В живота ѝ се е завъртял нов мъж и като десетките свои предшественици, и той се бута да дава ценното си мнение.

— Срещали ли сме се с Дмитри? — попита я той.

— Не — отвърна Лусинда, все така потайна. — Но скоро ще ви запозная.

— Сигурен съм — каза Фреди. — Той тук ли е днес?

— Вън е, край басейна — отвърна Лусинда. — Нека не го притесняваме, може да е заспал.

Не, това вече е върхът!, помисли си Фреди. *Нека не го притесняваме, защото в момента прави тен. Исусе Христе! Откъде жени като нея изкопават такива мъжаги?*

— Казах ли ти вече, че изглеждаш невероятно красива днес? — смекчи стратегията Фреди.

— Не — отвърна Лусинда. — В интерес на истината, още не си ми го казал.

— Но е точно така. Ти си най-важната ми клиентка и това е причината да съм тук — той закричи из стаята. — Подпиши договора, Лусинда. В противен случай сделката ще пропадне, а аз не искам това да се случи точно на теб.

Тя се поколеба. Той усещаше, че вече е почти в ръцете му — но не съвсем.

— Но Дмитри каза, че ако трябва да играя главната роля заедно с Кевин Пейдж, може да изглеждам... по-стара.

— По-стара — ти? — Фреди завъртя глава. — Всеки младок в Америка *ще си пожелае* Дядо Коледа да го сложи на мястото на Кевин Пейдж.

— Така ли мислиш?

— Хайде, Лусинда, дай да отидем в кабинета ти, да подпишем договора и аз спокойно да продължа задачите си за деня.

— Ако наистина си сигурен...

— Някога дал ли съм ти лош съвет?

Петнадесет минути по-късно той вече бе в колата с подписаните договори на предната седалка до себе си. Понякога съвсем малко лично внимание е достатъчно, за да оправи ситуацията. А при сделка за дванайсет милиона, Фреди нямаше нищо против да се постарее повечко.

Двамата мъже на тенис корта явно приемаха играта доста насериозно. И двамата бяха на около четиридесет години и в много добра спортна форма, въпреки това бяха плувнали в пот заради активното натоварване.

Макс Стийл заби последния удар и с това играта приключи в негова полза.

— Петдесет кинта! — тържествуващо извика той. — При това ги искам в брой!

Хауи Пауърс се бе облегал, изтощен, на стената. Беше светлокос мъж около тридесетте, с физиономия на развратник, набито тяло и добре поддържан тен.

— Майната ти, Макс! — оплака се той, раздразнен, че са го били. — Във всичко ли трябва да побеждаваш?

— Какво лошо има в това? — весело отвърна Макс. — Ако не играеш за победа, няма смисъл изобщо да играеш.

Хауи се изправи.

— Смятам утре да отскоча до Вегас за — един ден. Искаш ли да дойдеш? — предложи той. — Можем да използваме самолета на баща ми, той има работа там.

— Ти изобщо ли не похващаш работа? — попита Макс и си взе хавлия на път към съблекалните.

— Работа? Това пък какво е? — с презрителна усмивка отвърна Хауи.

Макс поклати глава.

— Чудя се за какво се влача с неудачник като теб — измърмори той. — За нищо не ставаш.

— Защо пък трябва да искам да работя? — попита Хауи, искрено учуден. — Имам достатъчно мангизи.

— Да, подаянията от стария.

— Забравяш, че имам ценни книжа на мое име — отвърна Хауи и пак се ухили доволно. — Кому са нужни подаяния? Взимам ги само защото старият настоява.

— Не ти ли става скучно понякога? — попита Макс и в момента си мислеше колко омразно би било на него самия, ако нямаше нещо смислено да върши.

— Скучно ли? — Хауи се изсмя истерично. — Ти будалкаш ли ме бе? На мен денят не ми стига за всичките ми занимания.

Макс разбиращо кимна.

— Да, като например... въ... да погледаш конните състезания, да се помотаеш с приятелчета, да поиграеш покер, да пушиш първокачествена трева, да сваляш мадами, после малко хазарт, малко кокаин, да излезеш да се насвяткаш...

— Ей това е живот за мен — каза Хауи и кривата усмивка се върна на лицето му.

— Аз пък си падам по работата — настоя Макс. — Кефи ме да имам власт.

— Ти... ти все драпаш нагоре — каза Хауи. — Аз пък искам да изучукам колкото може повече мадами, докато още мога!

Макс си помисли, че ако се бе родил с такъв невероятен късмет като на Хауи, вероятно щеше да си живее по същия начин. Но той бе постигнал всичко досега, само с труд — беше започнал като разносвач в „Уилям Морис“, където се събраха с Фреди. Една щастлива среща, защото двамата се издигнаха заедно, после направиха големия пробив преди десет години и отвориха собствена агенция. Сега бяха една от трите най-добри агенции в града. Всъщност, понастоящем IAA представляваше най-големите звезди, най-нашумелите сценаристи и най-добрите режисьори и продуценти в Холивуд.

Но въпреки извоювания с тежък труд успех, вече от доста време Макс си мислеше за промяна. Работата като агент беше едно на ръка, но да ръководи цяло студио — това би му дало много повече от онази власт, за която така мечтаеше. Освен това, ако разни като Джон Питърс могат да го направят, защо и Макс да не може, мамка му!

Единственият проблем беше как да каже на Фреди, който нямаше и представа, че съдружникът му си мисли да дезертира и сигурно ще вдигне олелия, когато научи. Но Макс ще се справи и с това.

И нито дума, докато работата не е опечена. Едва тогава ще мисли, какъв е най-добрият начин да се измъкне от агенцията.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Натали се върна от студиото, усмихната до уши.

— Видя ли ме по телевизията? — развълнувано попита тя. — Какво ще кажеш за онова, което споменах за Сали Т. и Бо Дийкън?

— Сигурно съм го пропуснала — отвърна Медисън. — Какво каза?

— Ами казах нещо от сорта на: *Познайте кои двама долетяха в Ел Ей заедно*, нали се сецаш, провокативни клюки иззад кулисите. Зрителите много си падат по тях.

— Те не бяха заедно — натърти Медисън.

— На кого му пука? — небрежно отвърна Натали. — И двамата умират да им се прави реклама. Ще се изкефят, като чуват имената си.

— Щом така смяташ — измърмори Медисън, която изобщо не бе убедена, че Сали ще се зарадва особено.

— Сигурна съм — уверено отвърна Натали. — Трябва да прочетеш някои от писмата, които получавам — народът иска точно такива мръсни историйки.

— Тъжна работа.

— Не. Просто така стоят нещата.

— Щом казваш — въздъхна Медисън.

— Хайде — започна Натали, изпълнена с енергия, — размърдай си задника, ще те черпя за вечеря и искам да чуя подробно какво е станало между теб и Дейвид.

— Историята е съвсем кратка — бързо отвърна Медисън.

— Добре. Ти ще ми разкажеш своята, а после аз — моята. Успя ли да видиш Коул?

— Да, разбира се — отвърна Медисън, докато взимаше дамската си чанта. — Дойде си вкъщи, взе един душ и пак излетя. Каза да ти предам, че нямало да се прибере тази вечер.

Натали завъртя очи неодобрително.

— Срещнал е някаква важна клечка в шоубизнеса — от онези, дето сменят партньорите си всеки месец. Проблемът е там, че Коул не

ще и да чуе лоша дума за него.

— Ти не си му майка — не се опитвай да командваш живота му — особено любовния.

— *Абсолютно* права си — въздъхна Натали, вече на излизане от апартамента. — Но, от друга страна, аз съм много по-оправна от него и би трябвало да ме слуша.

— Каза ми, че бил треньор на съдружника на Фреди Леон, Макс Стийл — рече Медисън.

— Аз не го ли споменах?

— Не. Но Коул ми каза, че ако утре ида на пистата за джогинг в седем сутринта, щял да ни запознае.

— Седем! — изви глас Натали, докато отваряше автомобилната врата. — Сладурче, не разчитай аз да направя кафето ти!

Двете отидоха да вечерят в „Дан Тана“ и се настаниха в едно уютно сепаре.

— Казах ли ти, че ще пиша материал за Сали Т.? — подметна Медисън, след което си поръча мартини с водка, защото в момента това ѝ се пиеше, а и знаеше, че ще ѝ гарантира дълбок сън през нощта.

— Да. Добричкният Виктор сигурно е припаднал от радост, като е чул името ѝ — изкоментира Натали и поиска да ѝ донесат бира.

Медисън кимна.

— Замислила съм да я накарам да говори за мъжете, които дърпат конците в Холивуд — те явно до един си падат по шантонерки и стриптийзьорки със златни сърца, нали се сецаш, Джулия Еди-коя-си в „Хубава жена“ — онази със страхотната коса. И Деми Мур в „Стриптиз“. Искам да накарам Сали да говори точно за това.

— Чудно, можеш да ми прехвърлиш после остатъците — рече Натали, докато разучаваше менюто. — Ще ги използвам в моята рубрика.

— Ти май много харесваш предаването си, а?

— Хмм — отвърна Натали и направи физиономия. — Понякога да, понякога — не. Всичко е толкова еднообразно. Всичките ония нещастници, дето се мъчат да рекламират книгите и филмите си и разни тъпи видеокасети с упражнения — а аз трябва да се правя, че ми е много интересно.

— А какво искаш да работиш?

— Да стана водеща в новините, разбира се.

— Хубав план.

— Нали? — печално каза Натали. — Колко чернокожи водещи си виждала ти например?

— Виж каква е моята философия — рече Медисън. — Ако наистина искаш да постигнеш нещо, трябва да се бориш за него.

— Дай да поръчаме — предложи Натали. — Моята философия е следната: храната решава безумно количество проблеми!

След няколко малки глътки от мартинито Медисън пак заговори.

— Мисля си, че наистина обичах Дейвид — тъжно изрече тя. — Но той се уплаши.

— Колко типично! — прекъсна я Натали.

— Някои мъже твърдят, че им харесва да са със силни жени, само че когато наистина попаднат на такава, не могат да се справят с натоварването — продължи Медисън. Натали кимна в знак на съгласие. — Никога не сме говорили за женитба — добави Медисън. — Бяхме щастливи просто да сме заедно. Докато един ден той излезе за цигари и така и не се върна — направи пауза, явно отнесена от спомени, после тръсна глава, защото още я болеше от случилото се. — Най-много ме нарани, че след като ме заряза, взе, та се ожени за старото си гадже от гимназията. Ето това беше *истинската* гадост!

— Абсолютно те разбирам, моето момиче — каза Натали. — Двамата с Дензъл чудесно си живеехме, докато се събудих една сутрин и гадното му копеле никакво го нямаше. Нямаше я и колекцията ми от дискове, от което, както можеш да се досетиш, *напълно* побеснях. Да загубя него — едно на ръка, но да загубя и Марвин Гей?

Те се спогледаха и изведнъж избухнаха в смях.

— Кой би повярвал? — възкликна Натали. — Две умни, готини мадами като нас, а така да ни бият шута!

— Поне можем да се смеем на цялата история сега.

— С теб сигурно е така.

— Дензъл не ставаше за теб — твърдо заяви Медисън. — И Дейвид не беше за мен. Ще се появи някой по-голям и по-добър от тях.

— Хмм... по-голям — и Натали неприлично се засмя. — Това ми харесва! — после добави едно бързо: — Не че изобщо имам желание да се хващам пак с някого.

— Нито пък аз! — съгласи се Медисън. — Всичките тези лицемерни глупости, дето само мъжете можели да излизат и да се

чукат с други, когато им хрумне — в това няма и грам истина! И жените могат. Защо все трябва да имаш сериозно гадже?

— Точно така! — кимна Натали. — Само ми дай някой страхотно готин пич със страхотно тяло. Ще се забавляваме чудно в леглото, после — чупка и *Ти не ми се обаждай, аз ще ти звънна!*

— Да! — каза Медисън. — Само че трябва да се използва презерватив. Нещата доста са се променили, откакто завършихме колежа.

— О, тъкмо се сетих — каза Натали. — Водещият на моето предаване ни покани на вечеря у тях утре. Казах, че ще идем. Става ли?

— Не си тръгнала да ме сватосваш, надявам се — подозрително я погледна Медисън.

— Той е женен.

— В такъв случай съм съгласна. Никак не обичам да ме сватосват.

До масата им изведнъж кацна един от сервитьорите.

— Господинът на бара би желал да почерпи двете дами с бутилка шампанско.

Те едновременно погледнаха нататък. От бара весело им помаха позастаряващ плейбой, на чието теме се мъдреше нескопосно поставен изкуствен перчем.

— Кажете на господина, че му благодарим, но отказваме почерпката — реагира първа Медисън.

— Да, предложете му по-добре да си къта паричките, за да има за старини — добави Натали. Сервитьорът се махна. — Това е най-древната фраза за сваляне в света — изкоментира с гримаса Натали. — Горкият дъртофелник не можа ли да роди нещо по-оригинално?

— Фразичките за сваляне са класически жанр — мъдро заключи Медисън. — Те никога не остаряват.

— На колко си готова да се обзаложим, че ей сега ще се довлече да ни пробута нещо още по-загубено?

Медисън поклати глава и отвърна:

— Няма да посмее.

— Абе този някаква черга ли е навлякъл или на мен вече ми се привижда? — попита Натали и едва се сдържа да не се изсмее с глас.

— Недей гледа към него — предупреди я Медисън, която също се силеше да не се разкикоти. — В противен случай наистина ще се дотързузи и ще бъдем принудени да го обидим.

Две минути по-късно той вече стоеше до тяхната маса. Беше на седемдесет и две, но явно още се смяташе за голям коцкар.

— Нали не може да е вярно, че две красиви млади дами като вас не пият шампанско? — попита той.

— Здравсти — със сладникав тон измърка Натали. — Аз съм стриптийзборка в „Бодишоп“ на булевард „Сънсет“. Ела там в десет довечера. Петдесет кинта и ще танцувам на скута ти специално за теб — мъжът заотстъпва стреснато. — До скоро! — завърши Натали, вече едва сдържайки смеха си. Сломеният мераклия бързешком се върна на бара.

— Явно не гледа телевизия — с безразличен тон заключи Натали.

— Хареса ми как се измъкна — каза Медисън. — Може и аз някой път да използвам същия номер.

— Как не! — възкликна Натали. — Кой ли ще повярва, че си стриптийзборка? Но аз — черна, при това хубавка — защо, по дяволите, да не съм?

— О, боже! Недей започва пак с радикалните изказвания. В колежа ме подлудяваше с тези глупости.

— Просто ти казвам как стоят нещата — заинати се Натали. — Ти си красива бяла жена. Аз съм симпатична чернокожа жена. Към теб мъжете се отнасят с уважение. Но мен ме поглеждат и си казват: *Тази е черна, значи лесно ще ми падне.*

— Направо прекаляваш.

— Аз живея в реалния свят — повиши глас Натали. — Знам, че говоря истината.

— А какво си мислиш, че правя аз? Кипря се в някой приказен замък ли?

— Ти не си черна. Не разбираш за какво ти говоря.

— Не мога да повярвам, че пак подхванахме тази тема.

— Както и да е — каза Натали. — Много се радвам, че вече не си с Дейвид, защото ако е избягал от теб, значи и пет пари не струва.

— Същото се отнася и за Дензъл.

— Ние двете трябва здраво да се заемем с кариерите си и да станем медийни магнати. Ти можеш да станеш собственичка на твоето списание, а аз ще бъда първата цветнокожа Барбара Уолтърс^[1]. Как ти звучи тази идея?

— Адски си права, малката!

— Много обичам, като се опитваш да говориш като черна — закикоти се Натали.

— Какво искаш да кажеш?

— Прекалено праволинейна си, за да отпуснеш малко езика си.

— Аз? Праволинейна?

— Трябва да се отпуснеш — я дай малко по-емоционално!

— Как по-емоционално?

— Ей така, момиченце — каза Натали и вдигна длан, за да я плесне в дланта на Медисън. — Ей така!

И двете избухнаха в смях.

---

[1] Известна телевизионна водеща. — Б.р. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кристин тъкмо приключваше с тоалета и грима си, когато телефонът иззвъня. Тя вдигна.

— Ало?

— Промяна в програмата — делово заяви Дарлийн. — Утре, не тази вечер.

— Искаш да кажеш, че Мистър Х се отказва?

— Не че се отказва, само сменя уговорката.

— О! — откъсна се от устните на Кристин, която изпита облекчение, но и разочарование, защото парите ѝ трябваха.

— Утре. Същото време, същото място — каза Дарлийн. — Което няма да попречи на срещата ти за обед. Ще имаш достатъчно време да си починеш между двата ангажимента.

— Безкрайно съм ти благодарна — саркастично провлече глас Кристин.

— Знам, че не ти харесва да се срещаш с Мистър Х — продължи Дарлийн. — Но какво толкова не ти се нрави? Не те докосва даже, а плаща повече от всеки друг.

— Точно това е извратеното — каза Кристин. — Казвам ти Дарлийн, в него има нещо много особено.

— О, моля ти се — отвърна Дарлийн с тон, сякаш подобни страхове нямаха никакво значение за нея. — Фетишисти — какво толкова му е необичайното?

Кристин затвори телефона, потисната. Искаше да се срещне с него и да се приключва с цялата работа. Беше се подготвила психически за поредния извратен сеанс, а сега пред нея се проточва цяла дълга вечер, за която нищо не бе планирала.

За малко мислите ѝ се отнесоха към събитията от деня и тя се сети за Джейк, фотографа, който не можеше да си избере вратовръзка. Той нямаше никаква представа коя е тя и какво работи. *Много бих искал да ви направя снимки някой ден...* Защо пък не? Със сигурност

няма да има никакви последствия. Защо и тя веднъж поне да не направи нещо, което ще ѝ достави удоволствие?

Следвайки моментното си настроение, вдигна телефона и поиска номера на „Сансет Маркиз“.

Когато телефонистката в хотела ѝ се обади, тя се сети, че и представа няма какво е фамилното му име.

— А-а... случайно да имате гост на име Джейк? — попита тя. — Фотограф е. Не мога да си спомня фамилията му.

— Сега ще проверя — учтиво каза телефонистката и след няколко секунди я свърза с неговата стая.

Той вдигна веднага.

— Бъни? — попита той.

— Не е Бъни — отвърна Кристин, чудейки се коя ли е тази Бъни.

— Хей, Кристин! — каза той, явно зарадван да чуе гласа ѝ. — Каква хубава изненада! Защо се обаждаш?

Защо всъщност се обажда?

— А-а... излъгах — каза тя.

— Така ли?

— Аз, аз нямам годеник. За сметка на това имам много ревнив съпруг.

— И изгаряше от нетърпение да ми кажеш за него?

— Разделени сме.

— Това звучи по-окуражително.

Дълга пауза, в която и двамата не проговориха. Накрая Кристин наруши тишината и изненада сама себе си с думите:

— Свободен ли си за вечеря днес?

— Кой, аз ли? — каза той; очевидно печелеше време за размисъл.

— Не, Мел Гибсън — кратко отвърна тя, съжалявайки вече, че го попита.

— Искаш да кажеш, че можеш да излезеш на вечеря с мен?

— Точно това исках да кажа.

— В колко часа да дойда да те взема?

— Аз ще дойда сама — бързо отвърна тя. Не искаше той да знае къде живее.

— Окей — бавно изговори той. — И къде точно ще се срещнем?

Мозъкът ѝ като че ли беше спрял да работи. Не искаше да се срещнат някъде, където може да я познаят.

— Аз... аз ще дойда в хотела ти — каза тя. Грешка! Сега той ще си помисли, че е лесна за сваляне. Ха! Само да знаеше колко е лесна всъщност! С доста висока цена, но все пак много лесна.

— Ако така ще ти хареса — рече той. — В колко часа да те чакам?

От толкова време не беше излизала на нормална среща с мъж, че и представа нямаше какво да отвърне.

— Какво ще кажеш за седем и половина? — предложи, като си мислеше, че ще има достатъчно време да свали тези бели весталски одежди и да облече нещо по-удобно.

— Дадено — каза той.

— Сигурен ли си, че ти е възможно? — попита го, почти надявайки се да ѝ каже, че е зает.

— Щях ли да се съглася, ако не ми бе възможно?

— Не...

— Какъв е номерът ти, в случай че се наложи да се свържа с теб?

— Не съм си у дома — излъга го и бързо затвори телефона, за да не се налага да отговаря на въпроса му. После се вбеси на себе си. *Какви ги вършиш?*, мислеше си. *Защо си тръгнала на някаква глупава среща с някакъв тъпанар, когото даже не познаваш?*

Защото и аз имам право да се зарадвам на нещо от време на време, нали? Имам право да се държа като нормално човешко същество.

Не, нямаш. Ти сама избра да станеш проститутка. Не излизай от своите води.

Кристин се появи в хотела навреме — точността беше много важно качество за идеалната компаньонка. Той чакаше във фойето, видът му беше пак небрежен — кожено яке и дългичка коса. Тя бе сменила десет тоалета, докато накрая реши да облече една проста черна рокля с малко златни бижута, които ѝ беше подарил някакъв арабин, търговец на оръжие. Още като го видя, осъзна, че се е облякла прекалено официално.

— Хей! — каза той и тръгна към нея. — Това е наистина хубава изненада.

— Така ли? — отвърна тя.

— Сто на сто — усмихна ѝ се той. Тя отвърна на усмивката му.
— Къде искаш да идем?

— Ами... където ти искаш.

— Аз съм новопристигналият, нали така?

Тя се замисли какви са възможностите. Клиентите я водеха по всички скъпи клубове и ресторанти. Някои от метр д'отелите я познаваха и бяха наясно със занаята ѝ.

— Какво ще кажеш за... „Хамбургер Хамлет“? — предложи тя след трескав размисъл.

— Ти си прекалено хубава, за да ходиш по разни закусвални.

— Ами! — отвърна тя. — Обичам хамбургери.

— Щом така ти харесва.

Ти ми харесваш, звучеше някакво гласче в главата ѝ. Харесвам те, защото си нормален, защото няма да ми платиш. Защото не знаеш какво работя, не знаеш нищо за мен. Харесвам те, защото ме харесваш заради самата мен.

— С твоята кола или с моята? — попита той, след като я изведе от хотела. — Сигурно е по-добре с твоята, защото аз имам само един разбичкан стар пикап, който, мога да те уверя, определено е бил по-хубав на младини.

— Нека да вземем твоята — каза тя, тъй като реши, че тази вечер иска да се чувства като обикновено момиче на най-обикновена среща. Нищо лошо нямаше в това.

— Ще ми кажеш ли сега — започна той, като се качиха в пикапа — какво те накара да смениш решението си?

— За кое?

— Да излезеш с мен.

— Ти не ме покани.

— Защото като се качваше в асансьора днес, нямаше никакво намерение да ме видиш отново.

— Защо говориш така?

— Чета в душите на хората.

— Виждаш ли, че можеш да грешиш?

— Радвам се, че е така.

Отидоха в „Хамбургер Хамлет“ на улица „Дохъни“ и седнаха един до друг в едно удобно сепаре. Кристин поръча двоен чийзбургер

и от най-гъстия шоколадов шейк. Чувстваше се, все едно пак е гимназистка и е излязла с момче.

Джейк имаше много неща за разказване. Говори й за фотографията и за хората, с които се бе срещал и работил. Разказа й за шестте месеца, прекарани в Ню Йорк, и как не можел да понася този град. Тя научи, че макар да е професионалист с няколко национални награди и няколко престижни изложби зад гърба си, той не се взема твърде насериозно. Разсмя я до сълзи, описвайки възрастния си баща и неговата бъдеща булка. Истинско удоволствие бе да го слуша. Беше интересен, духовит, самоироничен и безспорно привлекателен.

— От години не бях го правила — въздъхна тя; наслаждаваше се на всяка открадната минута, докато отпиваше със сламка от гъстия шоколадов шейк.

— Кое не беше правила?

— Не бях се тъпкала така.

— Защо?

Поколеба се за момент:

— Моят... хм... съпруг не ходи често по такива места.

— Нека позная — каза Джейк и настойчиво се взря в нея. — Съпругът ти е много богат и много по-възрастен от теб — така ли е?

Тя кимна. *Да, Джейк. Те до един са по-стари от мен, и всичките са богати и похотливи, и гадно извратени.*

— Точно така — промълви тя.

— Прекалено си хубава, за да останеш вързана в несполучлив брак — рече той; кафявите му очи излъчваха искрена загриженост. — Попаднала си в капан и трябва да се измъкнеш, докато още можеш.

— Знам — каза тя, като в момента си мислеше, че думата *брак* е много добра метафора за живота, който в действителност води.

— Имаш ли добър адвокат?

— Най-добрия — отвърна тя и в съзнанието й изникна ловкият Линдън Мастърс, който представляваше всичките момичета на Дарлийн.

— Тогава би трябвало да му кажеш, че искаш развод.

— Аз... аз планирам да го направя — каза тя и в този момент наблюдаваше устните му... чудеше се какво ли ще бъде да го целуне — истинска целувка, не платено изпълнение.

Хвана я, че се е загледала в него, и продължи да я засипва с още въпроси. Тя веднага започна да отговаря уклончиво, не искаше нищо да му казва. Той разбра, че удря на камък и след малко се отказа. Поиска сметката.

— Хайде — каза и се изправи, — най-добре е да те закарам обратно до колата ти. Днес беше тежък ден и все повече ми се отразява.

Тежък ден? Задето е избирал вратовръзка? Какъв му е проблемът пък на него?

— Добре — промълви тя, преструвайки се, че ни най-малко не се вълнува. — И аз съм уморена.

Това беше невероятно. Беше се уредил безплатно с нещо, за което други брояха астрономически суми, а той бил уморен! Или може би има среща с Бъни... която ще да е тя.

Както и да е. Въпросът не я вълнуваше.

Следващия път доста ще си помисли дали пак да опитва живота на нормалните хора.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Алеята за джогинг на стадиона не беше особено оживена. Медисън остана изненадана, тъй като очакваше всичко да е претъпкано. Но, от друга страна разбира се, беше още доста рано. Тя пристигна точно преди седем часа и започна да тича на място, защото беше много мразовито. Огледа се да види дали няма да забележи Коул и неговия клиент. Нямахме и помен от тях.

Коул ѝ бе предложил да облече нещо по-предизвикателно, но тя нямаше намерение да примамва Макс със сексапил — сигурна беше, че той има достатъчно богат избор сред актрисите и манекенките. Затова си бе облякла топъл анцуг и беше прибрала дългата си черна коса под червена бейзболна шапка.

Тъкмо правеше упражнения за разтягане на краката, когато Коул и Макс най-после се появиха. Коул определено представляваше внушителна атлетична фигура. Макс бледнееше в сравнение с него, макар че и той бе доста привлекателен по един бляскав, първокласен холивудски начин.

— Хей, Медисън! — извика Коул и ѝ помахна. — Ти пък какво правиш тук?

— Какво ти изглеждам, че правя? — отвърна тя, опитвайки се да не трепери от студ. — Тичам, разбира се. Ти да не мислиш, че ние, нюйоркчани, никога не излизаме на пистата?

— Не знаех, че си падаш по спортуването — рече Коул, който добре се справяше с поверената му роля.

— О, да — излъга тя. В действителност изобщо не си падаше по физически натоварвания и с огромни усилия на волята ходеше в местната фитнес зала два пъти седмично.

Макс с интерес я разглеждаше.

— Здравейте — каза той и протегна ръка. — Макс Стийл.

— Вие сте Макс Стийл? — каза Медисън с уж изненадан тон. — Какво съвпадение само!

— Какво имате предвид?

— Макс Стийл от *International Artists Agency*?

— Освен ако няма някой друг Макс Стийл, който да се мотае наоколо, без аз да знам.

— Казвам се Медисън Кастели. Пиша за „Манхатън Стайл“. В Ел Ей съм, за да направя материал за вашата агенция.

— Тогава защо не знам за вас? — попита Макс, който не бе свалил поглед от нея и явно бе доволен от това, което виждаше.

— Защото в момента ми уреждат среща с Фреди Леон — за утре. Казаха ми, че той е човекът, с когото трябва да говоря.

— О, така са ви казали значи? — отвърна Макс, очевидно раздразнен. — А казаха ли ви също, че ние с Фреди по една случайност сме съдружници?

— Доколкото разбрах, Фреди движел агенцията, но естествено съм чувала и за вас.

— Много мило — саркастично отбеляза Макс. — Истината е, че тепърва ще чувате много повече за мен.

— Така ли?

— Можете да заложите хубавото си задниче, че така ще стане — тя се намръщи. Той явно не забеляза. — Искате ли да потичате с нас?

— С най-голямо удоволствие — втора лъжа за деня.

Започнаха бавно — Коул бе най-отпред, — докато Медисън поизостана, за да тича до Макс.

— Как навлязохте в импресарския бизнес? — попита тя.

Той заговори, разказа й всичко за стаята с пощенската кореспонденция в „Уилям Морис“ и как той и Фреди дръзко избягали оттам и основали IAA заедно.

Няколко минути й бяха достатъчни да се задъха.

— Знаете ли какво? — едва изговори тя. — От доста време не съм тичала така. Можем ли да идем някъде да закусим заедно, като приключите?

— Аз още не съм видял журналистическата ви карта и акредитацията — косо я погледна Макс. — Може би дори не бива да говоря с вас.

— Документите ми? — запита тя, преструвайки се на обидена. — Аз водя рубриката „Очерци за властта“ всеки месец. Обадете се на главния редактор, ако искате. Виктор Симънс. Сигурна съм, че той с удоволствие ще ви даде желаната информация.

— Не е нужно — каза Макс. — Поради факта, че реших да ви се доверя. Но наистина бих искал да видя някои от материалите, които сте писали.

— Ще помоля в Ню Йорк да ви изпратят по електронната поща интервюта ми с Меджик Джонсън, Джон Кенеди младши, Хенри Кисинджър. А, да, освен това има и едно интересно разговорче с Кастро от посещението ми в Куба.

— Добре, добре, впечатлихте ме — засмя се Макс. — Прекалено привлекателна сте за такава сериозна работа.

— А вие сте прекалено умен, за да ми излизате с такива изтъркани клишета.

— Мислили ли сте някога да се пробвате на модния подиум?

— Защо, а вие?

Той пак се разсмя и се обърна към Коул:

— Откъде познаваш дамата?

— Състудентка е на сестра ми.

— Е, какво ще кажете? — намеси се Медисън. — Ще може ли да се срещнем за закуска, след като приключите с джогинга?

Макс кимна, докато вадеше мъничък клетъчен телефон от джоба на долнището си.

— Ана — каза той по телефона, — отложи закуската ми за девет часа и ми запази маса за двама в „Пенинсюла“.

Медисън се усмихна широко:

— Предполагам, че това значи положителен отговор.

Закуската с Макс мина добре. Той я забавляваше с историйки за всички хора, които беше открил и за които твърдеше, че ги е направил страхотни звезди. Медисън напрегнато слушаше. Трудно беше да измъкне някаква информация за Фреди Леон, защото всъщност Макс искаше да говори единствено за себе си и за собствените си постижения. Успя да си запише няколко забележителни цитата в този смисъл; Макс не страдаше от излишна скромност.

Тя знаеше, че не е особено честна към него по отношение на интервюто, но усещаше, че той ще млъкне веднага, ако разбере, че материалът ще е посветен на Фреди Леон. Съвсем ясно беше, че Макс се интересува единствено от себе си.

На излизане от ресторанта той ѝ предложи да ѝ даде снимки; освен това я покани по-късно през седмицата да мине през кабинета му, за да продължат разговора си.

— Има и още нещо — каза той, докато стояха пред хотела и чакаха момчето от паркинга да докара колите им.

— Да, какво? — попита тя.

— Това не бива да ви го казвам — рече той. — То е много поверително и абсолютно настоявам да не го публикувате.

— Заинтригувахте ме.

— През следващите няколко седмици ще направя едно съобщение, което ще хвърли всички в оркестъра.

— Колко интересно! Ако обещава да не пиша за него, докато не ми дадете зелена светлина, ще ми кажете ли за какво става дума?

Макс неспокойно запристъпя на място — имаше големи крака в сребристосиви маратонки „Найк“, после се огледа, като че ли някой може да подслушва зад рамото му.

— Аз... хм, не мога нищо да ви кажа в момента.

— Е, тогава... знаете къде да ме намерите. И с най-голямо удоволствие ще мина през офиса ви някой ден.

— Кога ще се срещате с Фреди?

— Точно в момента се урежда.

— Искате ли да спомена нещичко за вас?

— Би било много мило.

— Само запомнете: за този материал ви трябва истинска звезда, и, сладурче, тя е точно пред очите ви!

— Да, да — измърмори тя, тъй като това *сладурче* никак не ѝ хареса.

— Добре. — И той се качи в блестящото си червено „Мазерати“ и потегли.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не знам какво си направил, но трябва да ти кажа, че си най-добрият, акъла ми взе, ей!

— Благодаря, Сам — отвърна Фреди, проклинайки късмета си да попадне на тази мижитурка — личния менажер на Лусинда, в подземния паркинг на компанията. Вбесяваше се още при вида на дребния брадатко.

— При кого си дошъл?

— При теб, разбира се — отвърна Сам, подръпвайки кичури от посивялата си брада, докато следваше Фреди по петите към частния му асансьор.

— Не знаех, че имаме уговорена среща — каза Фреди, макар да бе съвсем сигурен, че нямат такава.

— Нямаме — отвърна Сам. — Разчитах на шанса да ми отделиш минутка-две.

— Цялата сутрин съм много зает, Сам — отвърна Фреди и пристъпи в асансьора. — Най-добре да си уговориш среща при секретарката ми.

— На кого са потрябвали специални срещи? — рече Сам и го последва в асансьора. — Мога да ти кажа, каквото имам, по пътя нагоре.

Няма мърдане, кисело си помисли Фреди.

— Какво искаш?

— Виж сега — самоуверено обяви Сам, — тук съм, за да ти направя услуга, но ако нямаш време да чуеш каквото имам да ти кажа...

Фреди преглътна раздразнението си.

— Слушам те — кратко рече той.

— Искам да ти кажа как се готвят да те изпързалят — подхвана Сам, отваряйки само единия край на устата си, като герой от филм на Деймън Раниън. — Макс Стийл се стяга да си вдигне чуковете и да

продаде своята част от IAA на първия, който му даде най-много за акциите. Това го знам от човек, много близък до самия Стийл.

Животът беше научил Фреди винаги да слуша, но никога да не предлага на други информация. Затова вместо да каже: *Вече знам*, той помълча известно време. После рече:

— Кажи ми какво си научил.

— Ами например — заговори отново Сам, надут като пуяк от самодоволство — съдружникът ти провежда разговори с Били Корнелиъс във връзка със студиата „Орфей“. И според както ми донася моят *изключително достоверен източник*, Били се готвел да назначи нашичкия Макс като шеф на продуцентския отдел, с едно наум да му предаде после цялата хава, след като изрита Ариел Шор.

— Интересно — рече Фреди, но лицето му на стар покерджия не изразяваше нищо.

— Разправят, че тези преговори са по-тайни от операция на ЦРУ — добави Сам, чоплейки с мръсен нокът нещо между зъбите си. — И затова си викам: трябва да предупредя Фреди, в случай че не знае вече.

Фреди удостои Сам с дълъг, хладен поглед.

— Мислиш ли, че има в този град нещо, за което аз да не знам? Сериозно, би ли си помислил такова нещо?

Сам явно загуби позиции.

— Просто исках да съм сигурен — той запристъпва като на тръни, защото дори самият факт, че се намира в компанията на Фреди, бе достатъчен да изнерви и най-дебелокожия човек.

— Благодаря за информацията — с равен глас каза Фреди.

— А аз ти благодаря, че накара оная кучка да подпише договора си — изсумтя Сам. — Пак навирала куйрука, мръсницата.

Погледът на Фреди го смрази на място.

— Да не съм те чул да обиждаш Лусинда — сряза го той, в същия момент асансьорът спря на определения само за него етаж. — Тя е твоя клиентка и си длъжен да ѝ засвидетелстваш уважение и нищо друго. Доста пари си спечелил покрай нея през годините. Хубаво е да не забравяш това.

— Аз... аз не съм спрял да ѝ целувам проклетия задник — изтърси дребосъкът, почервенял като рак.

Фреди за втори път му отправи дълъг, смразяващ поглед, после мина край бюрото на Риа, влезе в личния си кабинет и тресна вратата.

Сам Ловски беше просто един помяр; ако не бе се закачил за Лусинда още в началото на кариерата си, сега щеше да е стигнал доникъде. Истината бе, че ако я нямаше нея като клиентка, Сам отдавна щеше да е извън играта, а Фреди ненавиждаше да се занимава с такива отрепки. Но информацията му дойде съвсем на място — и потвърди това, което вече знаеше.

Ариел Шор беше шеф на едно от студиата „Орфей“ и добра приятелка на Фреди. Той бе следил бързото ѝ издигане по етажите на властта и се радваше на успехите ѝ, защото тя беше умна жена и знаеше правилата на играта по-добре от повечето мъже. Също като него, тя действаше в бизнеса като истински изтребител, но с очарователен маниер и със свой собствен стил.

Били Корнелиъс беше съвсем друга история. Били — високият, червендалест седемдесет и две годишен милиардер — притежаваше не само „Орфей“, но и цяла плеяда артистични агенции и бизнес корпорации. Той беше медиен крал — но и мръсник по природа, който като нищо би ти забил нож в гърба.

През последната година Макс Стийл бе влязъл в нещо като съюз с Били. Доста невероятно дуо, но Фреди не се оплакваше, понеже определено бе плюс да има на страната на IAA човек като Били.

Риа се свърза с него по интеркома:

— Съпругата ви е на телефона.

Той вдигна слушалката.

— Да? — каза в апарата.

— Мислех си — нерешително започна Данна — дали не би искал да ти изпратя по факса подредбата на гостите за довечера?

По дяволите! Беше забравил. Предстоеше му поредната от скучните вечери, които жена му Даяна организираше.

— Кой ще идва? — кратко попита той.

— Хората, които ти одобри миналата седмица — с изнервен тон отвърна Даяна. — Помниш ли? Заедно прегледахме списъка.

— Изпрати ми по факса списъка и разположението. Аз ще ги проверя.

— Бих могла добре да се справя, ако ми разрешиш — осмели се да каже Даяна.

— Не, Даяна, остави това на мен — отвърна той.

— Добре тогава — и тя тресна слушалката.

Фреди постоя известно време зад писалището, чудейки се защо винаги се държи толкова отвратително с жена си. Осъзнаваше, че се отнася с нея студено и безчувствено и въпреки това не можеше да се промени. Като че ли мразеше самия факт, че са женени. Горката Даяна, за пред хора тя беше идеалната съпруга: никога не го излагаше, винаги бе до него, добре облечена и с обноски. Беше на разположение в леглото винаги когато той е в настроение — което не ставаше често, понеже бе загубил интерес към секса със съпругата си. Женени бяха вече повече от десет години и нищо не бе останало от чувствената тръпка, която изпитваше в началото на връзката им. Освен това тя беше майка на децата му и следователно той вече не можеше да мисли за нея като за обект на сексуални щения. А и сексът изсмуква енергията на човек, а на него му трябваше всяка капчица енергия, за да се справя с работата си. Слава богу, тя си имаше благотворителните дейности и децата, за да се чувства ангажирана.

Замисли се и за това, че новината за предстоящата измяна на Макс Стийл вече е в устата на всички. Ако Сам Ловски е научил, значи всички знаят. Фреди реши, че е назрял моментът да направи нещо по въпроса. Да, ще се оправи с Макс, както само той си знае.

Риа почука и влезе в кабинета му с два факса от Даяна, които му подаде. Списъкът с гостите и разпределението им край масата. Той първо разгледа списъка. Там беше Макс Стийл, със себе си щеше да води Инга Круеле. Фреди смътно си спомни, че Макс му бе казвал за страхотната топманекенка. *Най-готиния задник, който си виждал* — такава беше описанието на Макс. — *Трябва да ѝ уредим някаква роля.*

Точно така, трябва, помисли си Фреди. Ще ѝ уредим ролята на участник в откритата конфронтация между мен и теб, Макс. Защото ако си мислиш, че ще се измъкнеш, без да ми кажеш, значи просто не знаеш какво те чака.

Фреди продължи да чете списъка. Лусинда и новото ѝ гадже — Дмитри. Това ще е интересно. Кевин Пейдж и настоящата му приятелка, Анджела Мускони — нищо не може да освежи партито така, както присъствието на млади таланти. Другите гости бяха бизнесмен милиардер и съпругата му, един финансист от Ню Йорк с тукашната си любовница и шефът на една от телевизионните компании. Комбинацията никак не бе лоша.

Фреди остави списъка на бюрото. Покана за вечеря в дома на семейство Леон се смяташе за голямо постижение — трябва да ѝ се признае на Даяна, че организира събирания, на които всички се блъскаха да бъдат поканени. Свърза се с Риа.

— Намери ми Ариел Шор — кратко нареди той. — И ако не е в студиото — издири я. Трябва да говоря с нея незабавно.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кристин имаше един редовен клиент, с когото се срещаше всеки месец. Той обичаше да обядват заедно, преди да наблюдава лесбийския сеанс между нея и избрано от него момиче. По време на обета я караше да го развлича с разкази за клиентите ѝ през изминалия месец, а той, на свой ред, ѝ разправяше най-невероятни истории за холивудските звезди. Не че нея особено я интересуваше — изобщо не ѝ пукаше кой с кого какво прави. Като професионалистка тя държеше езика си зад зъбите и си вършеше работата, доколкото ѝ позволяват възможностите. *Пеенето* за клиенти беше напълно забранено.

Затова, вместо да разкрива истината, тя измисляше разни фантазмагории за невероятни сексуални оргии, докато клиентът ѝ я слушаше с блеснали очи и доволна усмивка.

Обикновено след сеанса точно с този клиент, тя посещаваше сестра си в дома за инвалиди недалеч от Палм Спрингс, където — поне докато Кристин може да си позволи да плаща сметките — Чери беше настанена за постоянно. Днес нямаше да може да отиде, защото Мистър Х бе сменил срещата. Проклетият Мистър Х! Като се сетеше за него, цяла настръхваше. Дегизировката му, извратените му желания. Беше зловещ, може би дори опасен.

За обета се облече в светлобежов костюм на Армани с елегантна кройка. Под сакото носеше бухнала кремава блуза без сутиен, така че тъмните зърна на гърдите ѝ се виждаха през прозрачната материя. На клиента ѝ му правеше удоволствие, останалите мъже в ресторанта да я гледат. Той обаче не знаеше, че неколцина от тях също са нейни клиенти, които бяха наясно коя е и с какво се занимава.

Той обичаше да обядва в „Мортън“, където имаше винаги запазена за него маса. Кристин пристигна първа и се настани, чудејки се, както винаги, с какво се занимава нейният клиент. Той разполагаше с власт, имаше нелоша външност, вероятно би могъл да си избира партньорки измежду повечето млади актриси и манекенки в Холивуд. И въпреки това, настояваше да обядва с нея веднъж месечно, а после

да си плаща за секса. Всъщност, не бе чак толкова странно. Ако я беше поканил като всяко друго гадже, щеше да бъде принуден да я омайва с приказки, да изпраща цветя, да купува подаръци, да работи усилено, за да стигне до кулминационния момент. А така всичко му бе сигурно — ще ѝ плати и толкоз. Никакво обвързване. Просто една сделка.

Освен това, тя нямаше нищо против да го прави с друго момиче. Какво против да има? Това ѝ беше професията. Знаеше, че много от жените, които изпълняват подобни номера, са лесбийки — дотам отвлечени от мъжете и начина, по който те се отнасят към жените, че бяха преминали в другия лагер. Кристин обаче, макар да знаеше много добре съответната техника, нямаше никакво влечение в тази посока.

Проследи с поглед клиента си, който влезе и усмихнато размени закачки с няколко души, докато минаваше край техните маси. Той беше горе-долу свестен човек, затова нямаше нищо против редовните срещи с него. При мисълта обаче, че по-късно ѝ предстои randevу с Мистър Х, Кристин направо се побъркваше от напрежение.

— Здравсти, Макс — посрещна го тя, когато и той се настани край масата.

— Здравсти, кукличко — отвърна Макс Стийл, след което извика сервитьора и си поръча чай с лед. Мислите му се движеха в най-различни посоки. Много грижи се бяха струпали и въпреки това можеше да мисли единствено за срещата си тази вечер с Инга Круеле. Тя не се даваше лесно и това му харесваше. За Макс преследването бе всичко. В момента, в който свали някоя бройка — край на играта. Точно затова, никога не се бе женил и затова му харесваше веднъж месечно да се среща с Кристин. Никакви претенции, страхотен секс и осъществената фантазия да гледа как го правят две жени, за която си мечтаеше още от пубертетските тръпки над списание „Плейбой“ като тринайсетгодишен.

— Как вървят нещата, Макс? — учтиво попита Кристин.

— Гот, направо страхотно — отвърна той. — В добра форма съм, бизнесът процъфтява, купонът тече с пълна сила, бейби.

— Още ли не си женен? — продължи Кристин. В действителност въпросът не я вълнуваше, но знаеше, че на него му харесва да се прави, че не ѝ е безразлично.

Той избухна в смях.

— Ти си ме знаеш, сладурче — една жена никога не ми е достатъчна. Той отпи две здрави глътки от чая си с лед и любопитно се приведе към нея: — Хайде, котенце, разправяй клюките — какво става в света на готините мацки?

— Ами — започна тя, въртейки между пръстите си чашата вино, която бе поръчала, макар обикновено да не пиеше преди сеанси — появи се един политик, пристигнал тук от Вашингтон, някаква много голяма клечка в Сената.

Макс се наведе още по-напред — точно такива работи му доставяха супер удоволствие. Само ако можеше да изкопчи и няколко имена от нея — но тя бе непоклатима и никога не разкриваше самоличността на клиентите си. В известен смисъл това го радваше — значеше, че никога няма да приказва и за него.

— Искаш ли да ми кажеш името му? — попита я, както винаги, с надежда.

Загадъчна усмивка.

— Знаеш, че не мога да го направя.

Той прокара ръка през къдравата си кестенява коса.

— Голяма работа си, сладурче. Чудя се защо си решила да станеш шантонерка, а не актриса или манекенка.

— Всеки път това ме питаш, Макс.

— Какъв е отговорът?

— Мога да избирам с кого да спя. *Излъга*, помисли си тя. *Ако можеш да избираш, защо ще се срещаш с Мистър Х, като знаеш, че е перверзен тип?* Манекенките и актрисите — те трябва да се съобразяват с хората, да се притесняват за поредния брой на списанието, посветен на тях, за поредния филм. А пък аз — никога не ми се налага да се притеснявам за поредния клиент — те винаги се редят на опашка.

— Ще ми кажеш ли името на политика? — пак подхвана Макс, жаден да чуе клюката.

Кристин поклати глава:

— Знаеш, че няма.

— Окей, окей — рече Макс, явно вдигнал ръце. — Но поне можеш да ме светнеш как го е вдигнал — или свалил — в зависимост от това по какво си пада.

— Ами ние... — подхвана Кристин и измисли някаква невероятна еротична история, от която очите на Макс щяха да изскочат от орбитите.

Ритуалът им никога не се променяше. Едночасов обед, по време на който тя му разправяше разни сексуални истории, за които се кълнеше, че били верни — и някои наистина бяха. После тя караше след неговата кола до хотел „Сенчъри Плаза“, където той предварително бе наел голям апартамент. Там ги чакаше другото момиче и след като смръкваша по малко кокаин, тримата влизаха в спалнята. Макс седнаше на един фотьойл, откъдето ги наблюдаваше и раздаваше заповеди, докато те правеха всичко, което той поиска. Някой път се включваше и той. Друг път — не. После раздаваше парите и всички се разотиваха.

Беше повтаряла този сценарий с Макс Стийл вече почти година и последователността на събитията никога не се променяше.

Тя се замисли как ли би реагирал той, ако му каже, че единствената причина да се занимава с този занаят са сметките за специалния дом, където сестра ѝ лежи в кома. Дали ще ѝ предложи пари и ще ѝ помогне да се измъкне от бизнеса? Или просто ще сложи край на ежемесечните им срещи, защото ще се чувства виновен, когато е с нея? Трудно бе да предвиди човек.

Макс хвърли поглед към златния си „Ролекс“.

Почти беше решил да отложи срещата с Кристин за днес, за да се запази свеж за действие вечерта. После обаче му хрумна, че ще е хубаво да се позабавлява с малко следобеден секс. Така няма да е прекалено нетърпелив с Инга. Ще се контролира много добре, така че ако наистина успее да се вмъкне под жартиерите ѝ, ще може да се прояви като страхотен любовник, на какъвто му се носеше славата. Сексът с Кристин ще понамали апетита му. Тя си разбираше от занаята.

Той внимателно изучаваше лицето ѝ, наблюдавайки как тя на малки глътки отпива от виното. Страхотно парче беше, но по начин, съвсем различен от Инга. Руса, свежа и хубавка, при това с тяло за милиони.

Макс се беше влюбвал само веднъж — в едно момиче от гимназията, което се държеше зле с него и го унижаваше пред приятелите му. Той така и не можа да я забрави — нито да ѝ прости.

Приятно му беше да е с жена, която може напълно да контролира — макар само за час — час и нещо.

Доставяше му удоволствие, че той и само той диктува положението.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Здравей! — Сали Т. сама отвори вратата на огромния разкошен дом в Пасифик Палисейдс. Беше боса и облечена с някаква миниатюрна лятна рокличка, която едва покриваше горната част на бедрата ѝ. На очи се набиваха дългите ѝ, слаби, загорели крака, огромните силиконови гърди и обилното количество грим. — Толкова се радвам да ви видя! — радостно възкликна тя. — Заповядайте.

Медисън влезе в огромната къща, където веднага бе нападната от две малки, пухкави бели кученца, които скачаха по глезените ѝ, като я душеха и не спираха да лаят.

— Това са Маф и Снаф — заяви Сали, без да прави опит да ги отпрати. — Не са ли много сладки? Боби ми ги купи в деня на сватбата. Взехме ги с нас на медения месец, а те осраха цялата спалня. Божичко, как само побесня той! Но знаете ли какво? Сега ги обича колкото и аз — тя вдигна на ръце едно от лаещите паленца и гальовно завря косматата му муцунка в лицето си. — Толкова съм щастлива, когато съм покрай животни. Имате ли си домашен любимец?

Медисън завъртя отрицателно глава.

— Не е толкова просто, когато живееш в апартамент в Ню Йорк.

— Сетих се нещо — весело рече Сали Т. — Ако тези двамата някога си родят кученца, ще ви пратя! Четох някъде, че човек живее десет години по-дълго, ако си има куче.

— Десет години по-дълго от какво?

Сали Т. избухна в гръмък смях.

— Толкова сте заба-а-авна!

Медисън се огледа наоколо. Преддверието бе застлано с купчина меки килими, стените бяха целите в огледала. Точно срещу нея висеше огромен портрет на Сали Т. — гола, излегната по корем върху бяла овча кожа.

— Това беше от първите ми снимки за „Плейбой“ — гордо каза Сали. — Знам, че е малко ку-ку да си я окачим в преддверието, но пък

да знаете какъв интерес предизвиква! — тя се закикоти. — Боби направо я обожава. Води приятелите си само за да я зърнат.

— Ами сигурно — смотолеви Медисън.

Някакъв човек с ориенталски черти, облечен в прилепнали оранжеви панталони и бяло горнище на анцуг, се появи в преддверието.

— Това е Фру — каза Сали и замахна в негова посока. — Каквото и да ви се прииска, само му кажете. Сега готви обеди ни. А после, ако искате масаж, той и това умее.

— Не, благодаря — бързо отвърна Медисън.

— Сигурна ли сте? — каза Сали и я поведе през всекидневната към един яркосин плувен басейн с олимпийски размери. — Ако само го пуснете до стъпалата си, абсолютно е — като оргазъм!

Медисън се загледа към океана, който проблясваше като на лъскава картичка.

— Може да поплуваме след обеди — предложи Сали. — Наистина е много хубаво за циците — държи ги в настроение, ако разбирате какво искам да кажа!

— Не се сетих да си донеса бански — каза Медисън.

— Няма проблем, ще ви дам нещо.

Медисън се усмихна само при мисълта как ли би изглеждало стройното ѝ тяло в един от онези черни гумени бански на Сали.

— Ще обядваме до басейна — каза Сали. — Толкова е холивудско! Но пък, да ви кажа, за това съм си мечтала, като бях малка. Все си пожелавах един ден да живея на място като това. И желанието ми се сбъдна. Някой път ми се ще да се оципя, за да видя дали не сънувам — това не е ли идиотско?

— Знаете ли — каза Медисън, надушвайки, че ще се получи страхотен материал, — точно за това искам да си поговорим. За мечтите ви, за това как стигнахте дотук, как се отнасяха към вас хората, които сте срещали през кариерата си, за мъжете тук, в Холивуд, ей такива неща.

— Ау! — закикоти се Сали. — Обикновено хората се интересуват само от големината на циците ми.

— Е, тогава днешният ден — отвърна Медисън — със сигурност ще бъде по-различен.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кристин точно привършваше с обличането на белия си тоалет за срещата с Мистър Х, когато телефонът иззвъня. Да вдигне или да не вдигне — това е въпросът. Може да е Мистър Х, който пак иска да отложи сеанса, или може би домът за инвалиди — с някакви новини от Чери. Не можеше да си позволи лукса да не вдига телефона, затова взе слушалката.

— С кралицата на хамбургерите ли разговарям? — каза някакъв мъжки глас.

— Моля?

— Аз съм, Джейк. В неподходящ момент ли се обаждам?

Под влияние на някакво моментно хрумване му беше дала номера си, но и през ум не ѝ мина, че може да ѝ се обади. Пряко волята си усети гъдел на радостно вълнение.

— Ами... — колебливо започна тя.

Той въздъхна:

— Явно е точно така.

— Не, не — бързо отвърна тя. — Мога да говоря.

— Знам, че се обаждам много късно — каза Джейк, — но сега тръгвам към дома на брат ми, сготвили са нещо вкусно за вечеря. Можеш ли да дойдеш?

Не, Джейк, ще бъда ангажирана на друго място с един отворителен извратен ненормалник.

— Много бих искала, само че...

— Знам, знам — тъжно каза той. — Сигурно опашката от мъже пред вас се точи чак до съседната улица.

Какво искаше да каже с това?

— Всъщност имам делови ангажимент — сковано изрече тя.

— Мислех си одеде — продължи той, — тъй като снощи аз не спрях да приказвам, така и не можах да те попитам какво работиш.

Проститутка съм, сладурче. Изключително скъпа. Много талантива. Така че, ако знаеш какво е добро за теб, стой настрана.

— Аз... съм... гримьорка — излъга тя. — Ходя по домовете на хората и ги гримирам професионално.

— Без майтап?

— Да. Това работя.

— Ей — весело каза той, — в такъв случай може би ще те наема.

— Моля? — тя се намръщи.

— Фотограф. Гримьорка. Би трябвало да работим заедно.

Една част от нея искаше да продължи този разговор, но здравият разум я предупреди да се държи настрана от всякакви лични връзки. Едно сериозно гадже можеше да доведе само до големи неприятности.

Тогава защо му даде телефонния си номер?

Откъде, по дяволите, да знам?

— Виж... аз трябва да тръгна — каза тя и усети, че звучи ядосана. — Закъснявам за уговорката си.

— Какво ще кажеш да ти дам адреса на брат ми и може би ще успееш да се отбиеш по-късно, като приключиш? — многозначителна пауза. — Много бих искал пак да те видя, Кристин.

И аз бих искала да те видя, Джейк.

— Става — каза тя и посегна за лист и химикал.

Нямаше никакво намерение да отиде наистина — но просто в случай че промени решението си...

В колата, на път за дома на Джими Сика във Вели, Медисън разказа подробно за следобеда, прекаран със Сали Т.

— Никога не ми е минавало през ум, че мога да кажа толкова нещо — рече тя. — Но Сали е много мило момиче. Ако бях мъж, сигурно щях да се влюбя в нея — със силиконовите ѝ цици и всичко.

— О, стига де! — с недоверие в гласа изрече Натали, докато форсираше колата си по магистралата. — Сали Т. Търнър е завършения модел на холивудска кукла. Едни огромни цици и коса като захарен памук.

— Тя *играе* тази роля — обясни ѝ Медисън. — И затова кариерата ѝ е толкова успешна. Но аз ти казвам съвсем сериозно, че под всичкия този фалшив блясък и фойерверки се крие едно много свястно хлапе, което се забавлява страхотно. Повярвай ми — тази жена доста се е потрудила, за да стигне до върха.

— Да бе — засече я Натали и отметна раздражено глава. — Аз много добре ги зная тези трудности.

— Не бъди толкова гадна!

— Не съм гадна — запротестира Натали. — Просто казвам на глас това, което всички си мислят за нея.

— Не, ти си предубедена. Ако я опознаеш, сигурна съм, че наистина ще ти хареса.

— Добре, добре, щом така казваш — отвърна Натали и в този момент се размина на милиметри от един огромен камион, който се опитваше да подмине. — Ами какво ще кажеш за готиното й мъжленце? Срещна ли се с него?

— Той е във Вегас — каза Медисън, докато проверяваше дали здраво е закопчала безопасния си колан, защото возенето с Натали зад волана си беше цяло приключение. — Обади й се десет пъти, и двамата така си гукаха по телефона! Доста мила картинка. Изглежда, влюбени са.

Натали направи физиономия.

— Имам чувството, че ще се издрайфам!

— Би ли престанала да бъдеш толкова цинична?

— Ти направо ме изненадваш — каза Натали, докато задминаваше едно ферари. — Готова съм да се хвана на бас с теб, че бракът им няма да издържи и до края на годината.

— Не, Натали — отвърна Медисън, клатейки глава. — Грещиш. Това, което ги свързва, е съвсем истинско. Разбираш ли, те и двамата са от малки градчета, и двамата са пристигнали в Ел Ей, твърдо решени да преуспеят. А сега около тях всички са готови да изпотрошат краката си, за да им угодят, а на тях двамата това страшно им харесва. Честно ти казвам, тя много ми допадна, и на теб ще ти хареса, ако я опознаеш.

Натали още не бе много сигурна.

— Мо-о-оля те! — изстена тя.

— Разправи ми някои невероятни историйки — пусна стръвта Медисън.

Това веднага привлече вниманието на Натали.

— Хмм! — очите й блестяха. — Казвай всичко, до шушка.

— Не. Ще ти се наложи да ги прочетеш в списанието — като всички останали.

— О, стига де! — заоплаква се Натали и едва не заби колата в една бяла тойота отпред. — Нали няма да постъпиш така с мен — с най-добрата си приятелка?

Медисън сложи ръце върху капака на жабката.

— Напротив, точно това ще направя!

— Виж какво ти предлагам — каза Натали и без много да му мисли, премина в другото платно. — Ти ще ми дадеш всичките свежи парчета, преди списанието да излезе, а аз ще направя цяло предаване, посветено на него — нали се сещаш, ще дадем едно здраво рамо на книжлето ви, така че хората да се затърчат презглава да го купуват.

— Много ми е неприятно да ти го кажа — отвърна Медисън, — но те и без това търчат да го купуват.

— Защо не можеш и ти веднъж да се държиш нормално и да се зарадваш, че ти правя реклама? — мрънкаше Натали и в същия миг изправи на нокти всички шофьори по магистралата, като пресече пътя на някакъв в спортна кола, който ѝ показва среден пръст.

— В следващия ми живот.

— Никак не си забавна.

— Не съм и твърдяла такова нещо.

Пет минути по-късно Натали здраво наби спирачки пред една скромна къща в кънтри стил на някаква тиха уличка.

— Добре, сега да ти кажа това-онова за Джими Сика.

— Какво има да ми казваш? — попита Медисън, откопчавайки колана си; беше много доволна, че пристигнаха живи и здрави.

— Той е невероятно хубав, с красива съпруга — снимката стои гордо на бюрото му — последва многозначителна пауза. — И... мисля, че е тръгнал да ме сваля.

Медисън вдигна учудено вежда.

— Какво искаш да ми кажеш с това *мисля, че ме сваля*? Той или те сваля, или — не.

— Ами виж — твърде колебливо започна Натали, — аз предполагам, че ме сваля, но някак си не мога да го повярвам, защото има такава страхотна жена.

— Я, ти все едно не си страхотна. Това ли е последното ти увлечение — да се подценяваш?

— Не съм негов тип.

— Може би той изобщо не търси свой тип. Може би една бърза свирка ще е напълно достатъчна.

— Стига си говорила мръсотии, моето момиче!

Двете излязоха от колата, превивайки се от смях.

— Знаеш ли, ужасно си наивна, Нат — каза Медисън, докато вървяха към къщата. — Женените мъже са *хвани единия, удари другия* — никой от тях не би отказал малко да изкръшка.

— Сега ми кажи кой бил циничен!

— Ами такава е истината — защити се Медисън.

— Да бе, да, ти и твоите истини.

— Слушай, прави каквото решиш, но искам да ти кажа, че не изпитвам и грам уважение към женени мъже, които изневеряват.

— Хайде чупка бе, малката. Толкова нереалистично разсъждаваш.

— Сигурно е така, особено след като имаме президент, който е специалист в тази област — тя заклати глава. — Какво, по дяволите, стана с моралните ценности?

Натали сви рамене; вече бяха пред вратата.

— Морални ценности? Това пък какво е?

— Не беше ли едно такова нещо, в което вярвахме като студентки? — сухо запита Медисън. — Помниш ли?

— Това беше, преди да излязат всичките му там многознайни книжки, в които се описват и най-малките подробности от кухнята.

Медисън се намръщи.

— Смятам за доста обезсърчителен факта, че всички президенти от Кенеди насам са въртели държавните дела, с ръка на онази си работа!

Натали се закикоти и натисна звънеца.

— Полов атлет с власт в ръцете! Кажи ми моля те, къде мога да си намеря един такъв?

С ироничен тон Медисън отвърна:

— Както вече споменах — опитай в Белия дом.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кристин беше развълнувана и то не заради предстоящата среща с Мистър Х. Седнала зад волана на колата, вече на път към уговореното място, тя не можеше да избие мислите за Джейк от главата си. В действителност цялата ситуация беше абсурдна, защото тя бе твърде умна, за да позволи някой да попречи на плановете ѝ да спечели достатъчно пари, за да се откаже от проституирането. А ако си позволеше да се обвърже сериозно с мъж, точно това щеше да стане.

Забрави го направо, предупреждаваше я един студен, пресметлив глас вътре в нея. Той е просто поредният, който не мисли, че трябва да си плаща.

Но, от друга страна... в него имаше нещо топло, една предразполагаща искреност... освен това добрите очи и усмивката, от която сърцето ѝ се разтапяше.

За първи път, откакто се бе захванала със *занаята*, изпита истински любовен копнеж. Искаше да спи с него, мечтаеше да се люби дълго, спокойно, не защото ѝ се плаща — мечтаеше да се събуди на сутринта, защитена в прегръдката на силните му ръце.

Я слез на земята.

Защо пък?

Спря на един светофар и нервно забарабани с пръсти по волана. Стига толкова мисли за Джейк, по-добре да се подготви за срещата с Мистър Х и извратените му прищевки.

Беше се облякла цялата в бяло, според инструкциите, включително и слънчевите очила на „Кристиан Диор“ с бели рамки. Дарлийн ѝ беше изпратила по факса адреса на мотела, където щяха да се срещнат. Трябваше да паркира пред бунгало номер шест и да чака до второ нареждане.

До нея спря една кола и шофьорът подканващо ѝ се ухили през стъклото. Тя се направи, че не забелязва и бързо подкара нататък.

Мотелът — в долния край на булевард „Холивуд“ — представляваше занемарен бардак. Тя провери дали колата ѝ е

заклучена, преди да отбие към порутения двор и да спре пред бунгало номер шест.

Един пияница се появи, залитайки измежду сенките, понесъл бутилка евтино уиски. Той ѝ намигна и звучно се оригна, докато завиваше покрай автомобила.

Минаха десет минути. Тя се опитваше да запази спокойствие, мислеше си единствено за четирите хиляди долара и как с тях ще покрие болничните сметки на сестра си поне за известно време.

Само ако можех да не го правя!

Е, да, но не можеш.

Облечена в ръкавица ръка почука на прозореца ѝ. Беше човек с униформа на шофьор, целият в черно — с островърха шапка, нахлупена ниско над челото, и непрозрачни очила за мотоциклет, които изцяло скриваха очите му.

Дали беше Мистър Х?

Не можа да познае.

— Оставете колата тук и елате с мен — приглушено произнесе той.

Тя пое дълбоко въздух и излезе, като заключи вратата след себе си.

— Насам — избоботи шофьорът и я поведе към една тъмна лимузина, паркирана до тротоара.

Отвори задната врата и тя послушно се качи. Той мина отпред и се намести ловко зад волана.

— Къде отиваме? — попита Кристин, обхваната от странно равнодушие.

— Мистър Х настоява да сложите превръзка на очите си — каза шофьорът, без да се обръща. — Ще я откриете на седалката до себе си.

Тя опипа кожената седалка, откри превръзката и я сложи.

Четири хиляди долара. В брой. Няма значение. Тази среща с Мистър Х ще е последната.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Даяна Леон посрещна съпруга си на главния вход на огромната им къща в Бел Еър.

— Закъсняваш — сърдито каза тя.

— Не знаех, че съм с мярка за неотклонение — отвърна Фреди и влезе в къщата, която в момента беше пълна със служители, подготвящи вечерята.

— Как можа да постъпиш така с мен? — стрелна го тя с яростен поглед.

— Как да постъпя?

— Да поканиш още двама гости?

— Можеш да ги сместиш някъде — каза той и забърза към стълбището.

— Не, не мога — не го оставяше на мира Даяна и тръгна след него. — Масата в трапезарията ни е за шестнадесет души, а сега ти си добавил още двама!

— Ще се посбутаме. Голяма работа.

— Защо не ги включи в списъка още в самото начало?

— Даяна — раздразнено се обърна той към нея, — аз казвам ли ти как да въртиш домакинството си?

— Не.

— Тогава не ми казвай и ти, как да въртя бизнеса си — срязва я Фреди. — Изключително важно е Ариел да присъства тази вечер.

— И съпругът ѝ, когото ти не можеш да понасяш — едно натърти Даяна.

— Понякога се налага да се съобразявам с мъжа, който стои зад жена си — или под нея, както в нашия случай.

— Ариел беше тук миналия месец — каза Даяна и демонстративно скръсти ръце.

— Значи просто я каним пак.

Даяна го последва в спалнята:

— Защо го остави за последната минута?

— О, по дяволите! — озъби ѝ се той и мина в личната си спалня. — Трябва да си взема душ. Остави ме на мира! — с тези думи тресна вратата пред лицето ѝ.

Отървал се най-сетне от Даяна, той застана пред мраморната тоалетка и се вторачи с празен поглед в огледалото за бръснене. Минаха няколко секунди, преди да прочисти съзнанието си и да започне да мисли свързано. Все още не можеше да повярва, че Макс е толкова тъп да се опита да продаде своята половина от IAA, без да се консултира първо с него. Няма как да не е разбрал за толкова години какво означава Фреди Леон да е сред враговете ти.

Не, може и да не е разбрал, защото повечето време Макс мислеше с онази си работа — полезна практика, когато се работи с клиентки, — но както всеки тъпак би се досетил, мозъкът има много по-трайни качества от *онази работа*. Мозъкът винаги е готов за действие.

— Привет, дами! — посрещна ги Джими Сика и широко отвори входната врата, канейки ги да влязат.

— Здравейте! — отвърна Медисън и пристъпи в уютната къща. Натали беше права, Джими Сика бе невероятно хубав, с онова нафукано излъчване в стил *аз съм тв водач с неотразима усмивка*.

— Приятно ми е да се запознаем — тъкмо казваше Джими, стискайки ръката ѝ малко по-силно от общоприетото, когато зад него изникна кукленски хубава червенокоса жена. — А това е съпругата ми, Бъни^[1] — добави той и метна ръка около тънката ѝ талия.

— Бъни? — учуди се Медисън.

— Ох, знам — рече Бъни с широка усмивка, не по-малко ослепителна от тази на съпруга ѝ, — толкова глупаво име, всички така казват. Като малка ми викаха Бъни и така си остана. Колекционирах шоколадови зайчета, и сега продължавам, само че Джими ме кара да ги крия в килера.

— Хайде, хайде — намеси се Джими, потупвайки жена си по дупето. — Не е нужно да издаваш всичките ни тайни. Медисън може да ги публикува. Тя е важна журналистка от Ню Йорк.

— Знам — каза Бъни и се дръпна от него. — Вече ми каза, скъпи мой Джими — и тя дари Медисън със зашеметяващо широка усмивка,

разкривайки два реда идеално поддържани зъби. — Добре дошли у дома, Медисън. Толкова се радваме да се запознаем с вас! Надявам се всички да станем добри приятели.

О, боже, помисли си Медисън. *Защо се съгласих да дойда? Много си ми е добре сама. Сега можех да пиша материала за Сали. Не ми е нужно да се събирам с други хора. Особено пък с тези тук.*

Натали се устреми право към бара и се настани на високото столче, тапицирано с кадифе.

— Какво ще пийнеш? — Джими дотърча и зае стратегическа позиция зад нея.

— Не е ли точно време за по една „Маргарита“ — отвърна Натали, флиртувайки с него въпреки първоначалното си намерение да не се захваща. — Можеш ли да правиш такъв коктейл?

— Аз дали мога? — повтори Джими, като че ли това бе най-смешният въпрос, който бе чувал в живота си. — Аз мога да направя абсолютно всичко, с което се захвана сериозно — и той й отпрати един поглед, който допълнително подчерта многозначителната фраза.

Натали крадешком се огледа, за да види дали Медисън е забелязала нещо, но Бъни в момента й показваше картина, която купили съвсем наскоро, изобразяваща две зайчета, преследвани от лисица с доста свиреп вид.

— Това, което най- ми харесва в тази картина — със сериозен тон обясняваше Бъни на Медисън, — е, че ужасната стара лисица още не ги е хванала. Страхотно, нали?

— Аха — съгласи се Медисън, сподавяйки прозявка.

Някъде в далечината се чу шум от тоалетно казанче, а после в стаята влезе един много едър чернокож мъж.

— Запознайте се с приятеля ми от колежа, Лутер — каза Джими и ловко го поведе към мястото, където седеше Натали.

Лутер изглеждаше като великан до нея.

— Лутер едно време играеше за *Чикагските мечки* — представи го Джими. — Докато не му натрошиха ключицата.

— Ау! — възкликна Натали, която в момента си мислеше: *Ето ти теб един огромен, хубав мъжага.* — Надявам се, че сега сте добре?

— Още шавам, сестричке — отвърна Лутер с широка усмивка. — Имам си една хубава фирмичка за електроуреди. По-добре, отколкото да ми изкарват червата през носа всеки уикенд, ще ме прощаваш за изрази. А, да, Джими ми каза, че работиш с него в телевизията.

— Не — отвърна Натали. — Джими работи с мен в телевизията — и се усмихна много подкупващо, като в същото време пресмяташе, че ако се стигне до секс с Лутер, тя най-вероятно ще загине, смазана под тежестта му.

— Скъпи Кевин — възторгваше се Лусинда, крепейки чаша мартини в едната си ръка и препечена филийка с хайвер в другата, — толкова много се вълнувам, че ще работим заедно. Гледала съм всичките ти филми — три за осемнадесет месеца. Горкото момче, толкова претрупано с работа — сигурно си напълно изтощен!

Кевин се поизправи — обикновено седеше постоянно изгърбен.

— Благодаря — измърмори той и в същото време си мислеше, че няма да е зле да поговори със своя импресарио. Сега, като видя Лусинда Бенет отблизо, му стана ясно, че тя е твърде стара за ролята и ще го направи да изглежда смешен. — Хей, Фреди — подвикна и се насочи към мястото, където беше седнал великият агент, — трябва да говорим.

— По-късно — отвърна Фреди и го отпрати с ръка. На вратата беше Ариел, а той трябваше да говори с нея, преди да се е появил Макс.

По същото време Макс крачеше из огромния си мезонет абсолютно бесен, след като току-що бе говорил по телефона с Инга.

— Ще закъснея, Макс — беше му заявила тя с изрядния си шведски акцент. — Отивай на вечерята, а аз ще се опитам да дойда по-късно.

Щяла да се опита да дойде. Тази да не е изперкала окончателно? Предстоеше голямата вечер в живота ѝ, възможност да се срещне с важни хора от гилдията, а глупавата му шведка да издуха такъв шанс!

— Защо? — беше я попитал той. — Какво ще правиш?

— Личен ангажимент — кратко отвърна тя.

Кучка! Кучка проклета! За коя се мисли тая, по дяволите!

— Добре ще е да дойдеш навреме, Инга — беше я посъветвал той, опитвайки се да запази спокойствие. — Ако искаш да играеш във филми, хубаво ще е да дойдеш съвсем скоро.

— Ще видим — отвърна му тя тогава, вбесявайки го допълнително с неангажирания си тон.

А сега ще трябва да се появи на вечерята сам. Мамка му! Ако на Макс Стийл някоя му върже тенекия, до утре на обед целият град ще приказва! Ах, мамка му!

---

[1] Шоколадово зайче (англ.) — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джими Сика неуморно сновеше между гостите, изпълнявайки ролята на идеалния домакин, като бъркаше „Маргарити“, вземаше участие в разговорите и не спираше да демонстрира невероятната си усмивка. В това време Бъни показваше снимки на децата им на съседни от квартала. Бяха едно изключително дружелюбно семейство китайци, които обаче общуваха на английски с известни затруднения.

Медисън веднага видя, че Натали и Лутер се чувстват много добре заедно. *Как ми се ще да си бях у дома и да пишех*, помисли си тя вече за двадесети път. *Какво правя тук? Не си падам по такива събирания, имам си достатъчно познати в Ню Йорк — няма нужда от нови. А и в разговори за хлапета не мога да участвам.*

Реши, че след вечерята ще попита Натали дали може да използва нейната кола, за да си тръгне. Лутер вероятно с най-голямо удоволствие ще я откара у дома.

— А това е снимка на Блеки — гордо обяви Бъни. — Блеки беше скъпото ми мънинко черно пуделче, което почина миналата година — долната ѝ устна затрепери. — Аз все още съм в траур за него.

— По още една „Маргарита“? — предложи Джими. — Чакаме да се появи брат ми, той винаги закъснява.

— Окей — съгласи се Медисън и тръгна след Джими към бара.

— За първи път ли сте в Ел Ей? — попита той и пое празната ѝ чаша.

— Идвала съм няколко пъти и преди.

— Вероятно много пътувате — рече той и включи бъркачката за коктейли.

Медисън наблюдаваше как пенестата течност се върти в стъклената си клетка.

— Натали ми каза, че скоро сте дошли тук от Денвър — отбеляза тя.

— Преди шест месеца — отвърна Джими, докато пълнеше чашата и ѝ я подаде обратно. После поспря и я удостои с дълъг,

изучаващ поглед. — Знаете ли, Медисън, сигурен съм, че са ви го казвали много пъти.

— Кое?

Той пусна в нейна чест, усмивката в стил *хубавият тв водещ* и пак доста дълго я обходи с очи.

— Че сте невероятно привлекателна жена. В интерес на истината, напомняйте ми за първата ми истинска любов.

О, я чупка, Джими Сика! Да ти имам изтърканите приказки. Сега сигурно ще ми кажеш, че жена ти не те разбира.

— Благодаря — тихичко отвърна тя, учтива, както винаги. — И вие самият не сте за изхвърляне.

Това затвори устата му за момент. Бъни дотича при тях.

— Къде е... — започна тя.

Но преди да завърши изречението, в стаята влезе братът на Джими.

— Тук съм — обяви той с веселяшка усмивка и веднага й връчи букет цветя. — Закъснял, както винаги.

— Слава богу! — възкликна Бъни, след което здраво го прегърна. — Почти се бяхме отчаяли вече.

— Ей — продължи той, все така широко ухилен, — никога не се отчайвайте, знаете, че накрая винаги успявам.

Медисън се извърна да погледне новодошлия. Той представляваше небрежно облечено подобие на перфектния тв водещ, само че много по-секси от него, със засмени кафяви очи и малко дълга кестенява коса.

— Да ви представя моя изпаднал брат, фотографа — с неподправена обич в гласа каза Джими.

— Джейк, запознай се с Медисън. Вие двамата сигурно имате много общи теми за разговор — Медисън е журналистка от висшата лига.

— Така ли? — каза Джейк, докато се здрависваше с нея. — Висшата лига, а?

— Не чак толкова висша — шеговито отвърна Медисън, решавайки, че в крайна сметка тази вечер няма да е пълна загуба. Джейк изглеждаше точно нейния тип. А и тя в момента като че се нуждаеше точно от един лек флирт без всякакво обвързване.

— Къде работите? — попита той.

- „Манхатън Стайл“.
- Много добре.
- Изкарвам колкото за хляба.
- Е, сигурно.
- А вие? — попита тя.
- Предимно на свободна практика.
- Наистина?
- Изкарвам колкото за хляба.

Те се усмигнаха един на друг и в същия момент Натали се приведе и намигна на Медисън не чак дотам деликатно.

Джими прегърна брат си през раменете и го отведе към другия край на стаята.

— Виждаш ли колко мисля за теб? — тихо заговори той. — Не една, а две хубавици. Избирай, макар че аз лично бих се заел с журналистката — има нещо пламенно в нея. Много е секси.

— Какви приказки от един женен мъж — каза Джейк и театрално завъртя очи.

— Да не ми кажеш, че не те вълнува?

— Срецнах друга.

— Коя?

— Просто едно момиче. Добро. Хубаво. Идеално.

— Ох, ще ме умориш! — и Джими избухна в смях. — Да не си се влюбил, по дяволите?

— Не... — отвърна Джейк, като се поколеба за момент. — Просто в нея има нещо необикновено — нещо, което не мога да опиша с думи. Скоро сам ще я видиш. Поканих я да дойде по-късно.

— Едва се сдържам.

— И моля ти се, не й скачай — предупреди го Джейк.

Сега беше ред Джими да се усмихне широко.

— Както одеве спомена, братче, аз съм женен човек.

— Да бе, успокой ме.

После и двамата се върнаха на бара.

ЕПИЛОГ

Блондинката падна със зловещо тупване — острият като бръснач ловджийски нож преряза сънната ѝ артерия, все едно влизаше в масло. Оттам бликна кръв на фонтан — като нефт, извиращ от открит кладенец.

Блондинката се опита да изкрещи, очите ѝ бяха разширени от страх и от ясното съзнание какво ще последва. Но когато отвори уста, оттам на мехури забълбука кръв, която се разля по тялото ѝ и напои дрехите.

Тогава убиецът удари пак — смъртоносният нож свирепо се заби в гърдите ѝ.

Веднъж.

Втори път.

Трети.

Тя въздъхна. Беше ужасна, клокочеца, смъртна въздишка.

И след секунди бе мъртва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.